

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Nygaard, Fredrik.; Fredrik Nygaard.

Vikingen : Roman

København : N. C. Rom, 1920

127 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

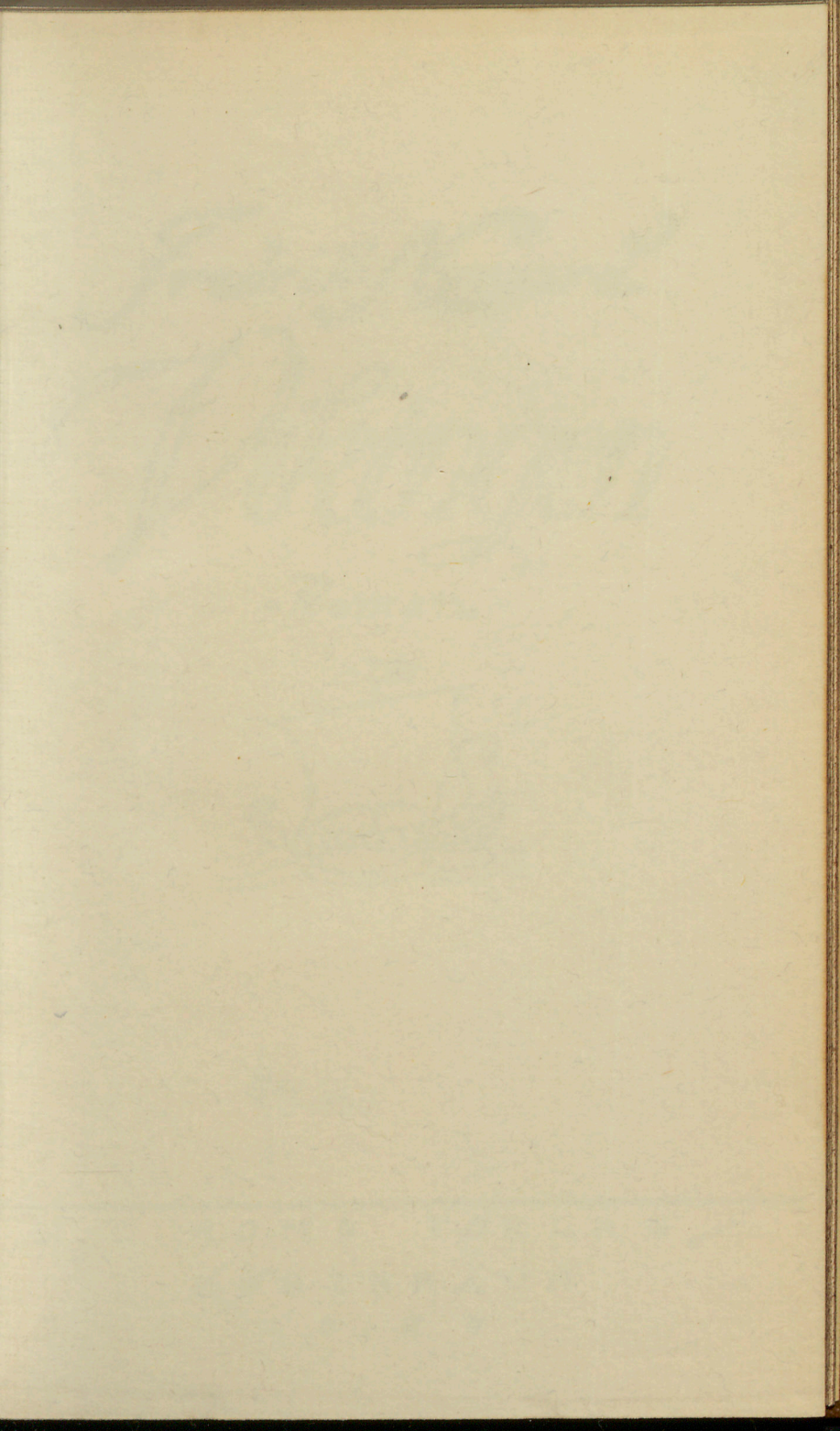
57 - 232

Det Kgl. Bibliotek

130024838545

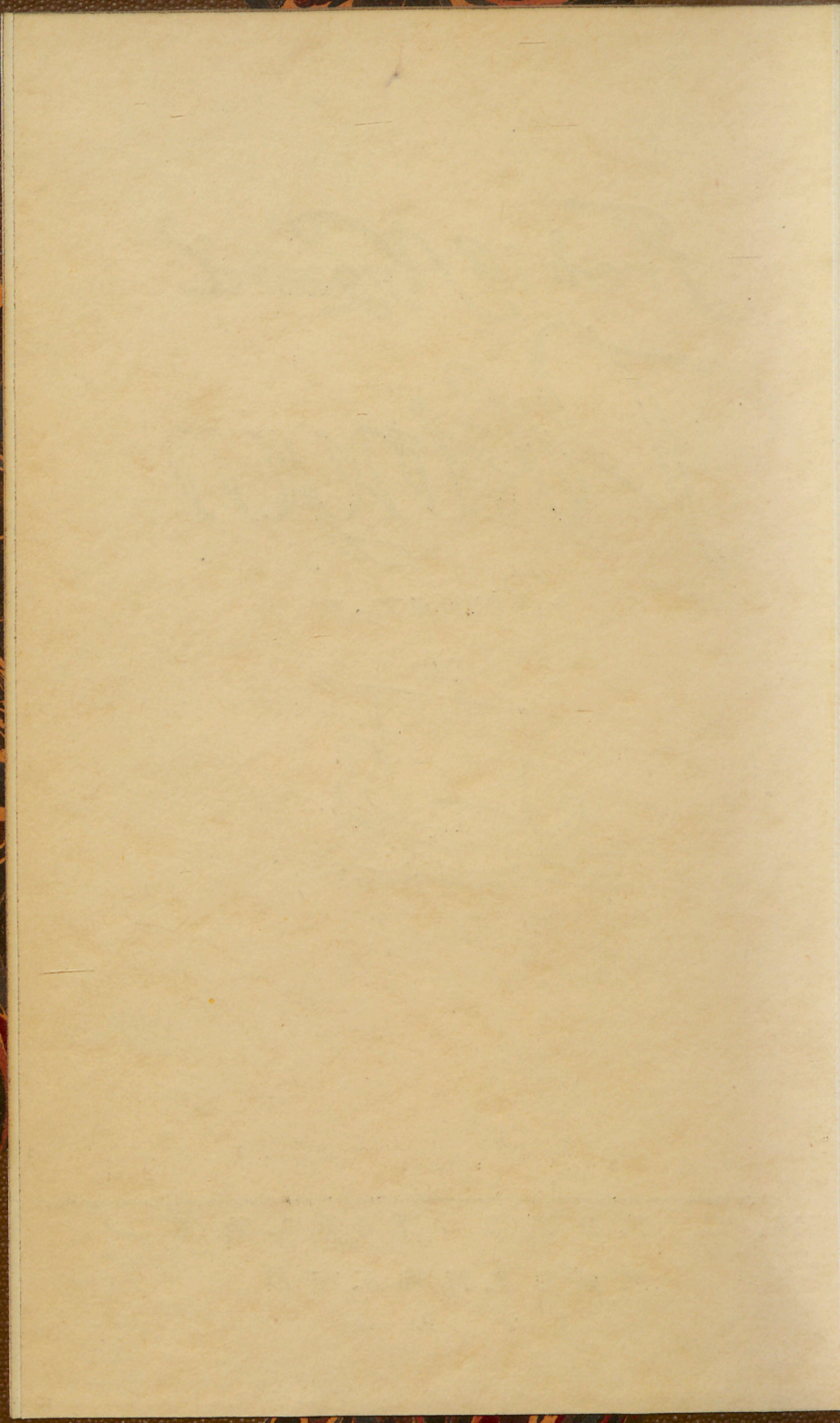

Fredrik Nygaard
Vikingen
• Roman •

hri 860

N. C. ROMS FORLAG
KØBENHAVN
1 9 2 0

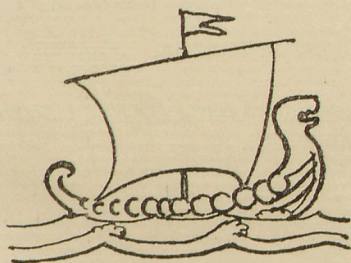

Difingen

N. C. Roms Bogtrykkeri • København

Fredrik Nygaard
Vikingen

• Roman •

N. C. ROMS FORLAG
KØBENHAVN
1 9 2 0

Copyright 1920
by Fredrik Nygaard

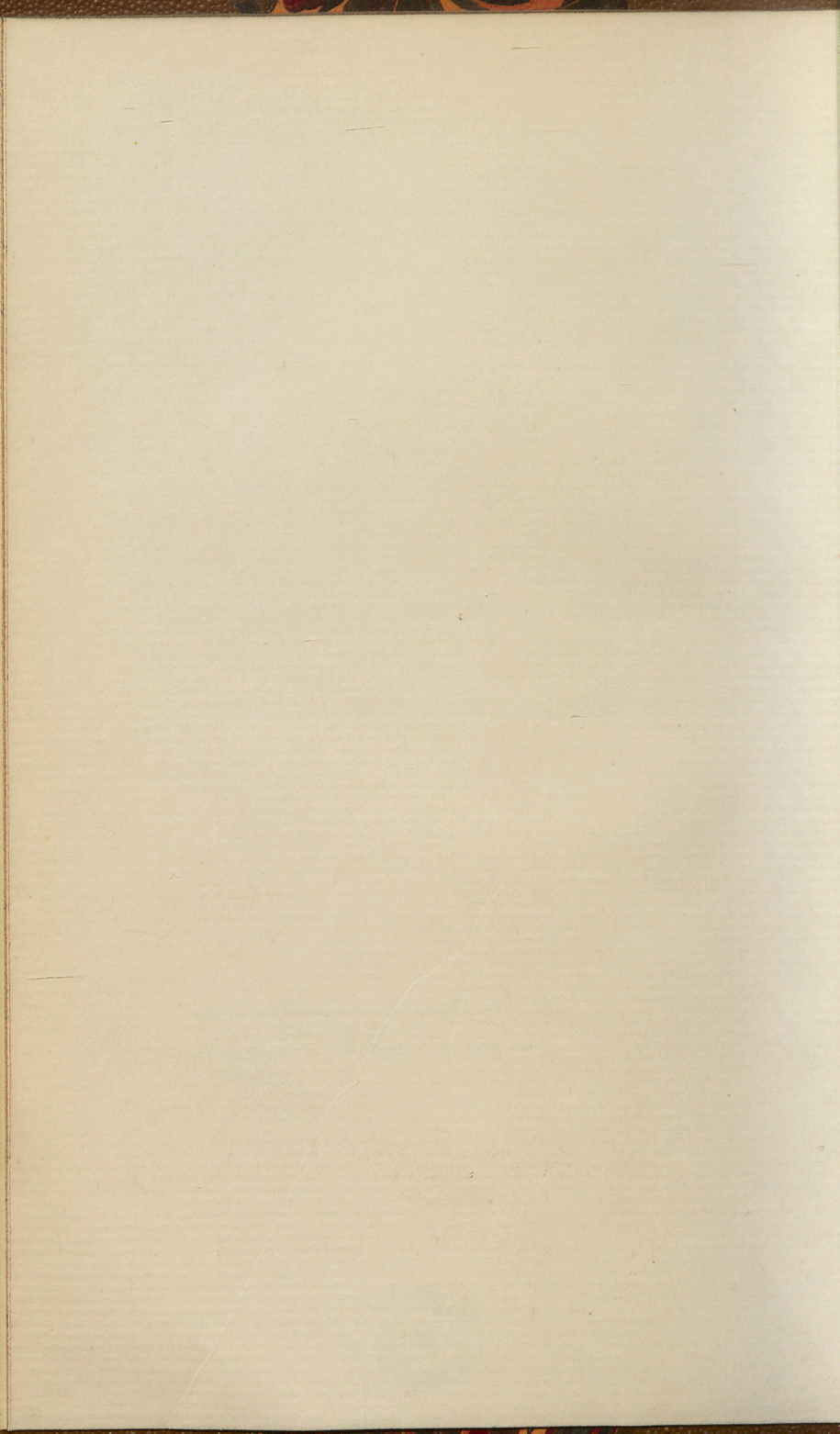
*Af denne Bog er der trykt 125 numererede Eksemplarer,
hvoraf dette er Nr.*

Desuden er udsendt et større Oplag i billigere Udgave

I

„Jeg er den Viking, som sender sit Hjerte langt ud
paa den vestlige Kugle,
og som selv sidder skjult i den østliges Mulm som
en Ugle.“

Maanederne har ingen Navne.
Odin kværner gavmildt Sol og Sne og Regn over
Svearnes Rige. Regn og Sne og Sol.

Det svenske Aar er saa rummeligt. Saa rundt.
Maanederne har ingen Navne.

Ingolf Ingolfsson. Tyve Aar. Høj og drengagtig
slank, klædt i hjemmegjort Vadmel, spændt i Læder
og Sølv.

Tilsyneladende staar han og ser Trællene lægge
sidste Haand paa det nye Langskib. Men hans under-
lig tørre og stive Blik beretter, at hans Tanker er
ganske andre Steder henne.

Den botniske Blæst leger sluddervorn og opmunt-
rende med hans lange blonde Haar: Ingolf. Ven! I
Morgen spænder jeg ømt og henrykt jert store Raa-
sejl og presser jer syd om Skanør! — Hvorfor da
denne mørke og falmede Mine? Ingolf. Vær glad! I
Morgen blæser jeg dig sønderud til Alverdens rød-
mende Eventyr — — —

Forgæves. Ingolf bibeholder det fortrydelige Træk
om sine fine Læber.

Granduften fra den nyafbarkede Mast naar hans
Næsebor, men tænder ikke Knivsblik og Drab i hans
Øjne.

Granduften magtstjæler hans Hjerter og faar ham
til at længes voldsomt og afmægtigt efter Hjemlandet,
endnu før han har forladt det.

Somren, sukker Ingolf og blir svagere ved Ordet.

Somren, sir han igen. Og Birkene. — Uvilkaarlig gør han en rund og kærtegnende Bevægelse ud i Luften med sin højre Haand.

Straks efter kommer han til at tænke paa de store Søer deroppe i Landet.

Vänern, sir han sagte og synes han stryger *Helga* over Haaret. Vänern, sir han igen. Og Vättern: — — Han ligger paa en grøn og kælen Lysning ved den blide Sø. Et Par Klokkeblomster staar og nikker i Vinden. Nikker og nikker og nikker. Nu *ringer* de. Eller er det Førerkoen? Naaja.

Vigtigst er det, at *Helga* ligger ved hans Side. Han ser blot hendes Pande. Det fineste og vemdigste i Verden. Den russiske Steppes Ro. Men hendes Farfar var jo ogsaa en Bonde fra langt derinde i Gardariget. — —

Pludselig sortner Stemningen for ham: Han hører sin Far sige tunge og saarende Ord om den, der ikke kan blive Arnekrogen kvit, om den kvindagtige og vege — — —

Som svære, massive Bjælker skyder Faderens vægtige Udbrud sig frem for Ingolf, der med eet begynder at stride sig nordover Stranden.

Og Ingolfs Sjæl den staar i Flammer.

Jeg er ingen Ynder af Arnekrogen heller, hvæser han. Men en Elsker af Sverige.

Hvorfor skal jeg da pludselig ud at brænde Klostre og røve Guld? Jeg begærer det ikke.

Hvordan skal jeg holde ud at leve i nøje Samkvem med alle de grovhjernede Havfolk? Jeg forstaar dem ikke.

Hvorfor skal mit unge Hjerterblod en skønne Dag
risle hensigtsløst ud paa en eller anden solforbandet
Slette? Jeg vil det ikke!

Min Sjæl er en Offerskaal, som ydmygt rummer
Tivedens Skovsus, Elvenes Kogen, Smaalands grønne
Ryddinger og den blaa, blaa Bugt. —

Alligevel misunder jeg Yngvarr, og det er ikke
uden Vé, at jeg tømmer disse Strofer:

*Gerne maa Alverden
vildt i Viking fare,
maa jeg blot beholde
mine blide Birke.*

*Sødt vil jeg da synge
om den Kvind jeg elsker,
bygge fagre Fabler
om den hvide Helga.*

*Stille vil jeg vandre
mine egne Veje,
riste røde Runer.
om min dybe Længsel.*

*Dog — taler jeg om dette
ser jeg kølig Undren
sløre Helgas Øjne.
Hvorfor?*

*Ung er ogsaa Yngvar.
Rød og barsk og faamælt.
Mænd slaar han paa Skulder.
Hvorfor?*

*Mænd slaar ham paa Skulder.
Nikker klogt og tænksomt.
Alle Piger smiler,
falder ham til Føje.
Hvorfor?*

Gung, gung, gung —
Det er Ingolf som rider vestpaa.
?

Det var Helga, hun rødmede af Skam og Vrede, da hun i Daggrøet fandt sin Bejler siddende tankefuld paa Tuset mens Langskibets Storsejl allerede kun var at øjne som en lille Prik — — —

Hun drømte videre end dertil, at Ingolf forblev sværmerisk og unyttig hjemme, mens al anden kraftfuld Ungdom fór i Viking.

Som en Storm af Knive hvirvler et Sæt kolde og foragtelige Udbrud fra hendes Læber og rammer Ingolf.

Han lider ved det. Han bøjer Hovedet. Han stønner. Men samtidig gennemrisles han af en varm og ukendt Sødme, og da Helga tier, lukker sig i iskold Majestæt, hæver han Hovedet, nagler sit Blik i hendes. Det er som han et kort Sekund søger at stadfæste og fastholde den nye vældige Verden, der pludselig har sprængt alle hans tidligere Forestillinger. Saa styrter han sanseløs ned paa Engen, hvor Helgas Hest rusker Vaargræs, flaar Tøjret op, flintrer op paa dens Ryg og kaster sig i Galop bortimod Skoven. Men inden den sluger ham, vender han sig en Gang — løfter Armen!

Den første halve Dag rider Ingolf løs med Billedet af Helga som en gylden Brand i Hjertet, besat af den

ene standhaftige Tanke: At komme ud til Vestkysten, helst nede omkring Helsingborg, saa betids, at han kan naa Bopladsens Langskib, der nu lænsrer ned mod Østersøen, for dør at forene sig med danske Vikinger, inden man staar Sundet og Kattegat ud og for Alvor paabegynder Færden.

Det varer ikke længe, før Ingolf føleligt mærker Savnet af Sadel og ordentligt Hovedlav paa Hesten, men ikke for alt det vil han vende om og faa behørig Udrustning, Helga skulde ikke se ham igen, det var skæbnesvanger Tidsspilde desuden, nej, det indser han tydeligt og stolt: Alle Broer brændte. Videre.

Videre, videre, videre.

Ind over Smaaland vender Bopladserne sig forundret om efter den unge Galning, som kun kender to Gangarter: Trav og Galop.

Trællene, som er paa Vedhugst i de store, foraarsstille Skove, standser med Øksen halvt hævet og forstenet Maaben i de skurvede Fjæs for at se efter det rasende Menneske:

Skoven blir dobbelt stille, hvor Ingolf farer frem.

Ved Solgangstid segner baade han og Hesten foran en Bjælkehytte inde paa Danernes Omraade.

Ingolf, der ikke den hele Dag har haft Tid til at unde sig og Dyret andet end en Drik Vand af en Skovbæk, hører halvt bevidstløs en opbragt Mandsrøst og en venligere Gammelkonestemme, faar rislet lidt Mælk ind mellem Tænderne og sover ind.

Men endnu i Drømme rider han, under uhyre Besvær ganske vist: Saa maa han op over Bjerger og saa

maa han udenom Søer, han rider og rider, men kommer alligevel næsten ikke af Stedet — hvad er der dog i Vejen?

Ingolf flaar i Skurets Halm, græder og vaander sig i Søvn: Det er som om han dunkelt aner at det kun er hans Sjæl som flyver — — —

Han vaagner tidligt derved, at en Hund staar og bjæffer ham ind i Øret, han sparker den væk, har mest Lyst til at falde hen, men kommer saa til at mindes sit Forehavende, springer op, gnikker Øjnene og lister ud.

Til alt bandsat Held hænger det en Sattel uden-paa Udhuset, Ingolf undser sig ikke ved at stjæle den, lægger den skyndsomt paa Hesten, der stivbenet hinker om paa Tunet, og stejler bort — — —

Hele den Dag hænger Ingolf i Sadlen, blot med et Par enkelte Standsninger, hvorunder han tigger sig og Dyret lidt Føde paa Bopladserne, forklarende sin Opgave imens han gumler: Det gjaldt om at naa Langskibet, han var kommet for sent. En Pige. Man forstaar nok — —

Javist, ja: Man nikker velvilligt til den gale, jo, Havet, det var den Vej — bare bent frem — —

Ved Solgangstid styrter Hesten, det er midt i den vilde Skov, Ingolf vil ikke overnatte hos Kadaveret, han spænder Seletøjet af og gaar videre. —

Hen paa Natten kommer han til en Fold, hvor et Par unge Foler staar og blunder, men ikke mere end at de nysgerrigt spidser Ører og kommer hen mod ham.

I et Nu har han faaet listet Hovedlavet paa den største og stærkeste, ogsaa Sadlen kommer paa og afsted gaar det i pibende Fart mens en Hund begynder

at gø, en til tar fat og saa alle Skaanes forbandede Hunde i den maanehvide Nat. Men Ingolf rider, nej han *flyver*, det unge Dyr, som aldrig har smagt Tvang og Tøjle, har Angst og Ild i Kroppen.

Og Ingolfs Sjæl den staar i Flammer.

Sult og Træthed, Vilje og Fantasi indgaar et frugtbart Kammeratskab og avler en Storm af blinkende Billeder. *Verden* ruller sig op i hede, berusende Syner, der jager hinanden med forfærdende Hast.

Ingolfs Hjerne er en syngende Heksekeddel, en Daarekiste, Tumblepladsen for en Række knappe og farvestærke Fortids-, Nutids- og Fremtidssyner, som forskydes og forstærkes, blusser og blegner, stiger og styrter:

En gammel, graa By i Flandern.

Sejg og irriterende har Modstanden været, men nu tar man endelig Staden med Storm. Vikingernes Hærskrig toner tilbage fra de stille, højtidelige Huse, slaar sammen over Hovederne paa dem selv og op-hidser dem yderligere; den lystne, blaa Flod vælter ned over Hovedgaden og forgrener sig ud til Siderne, det blir en lyksalig Dag med almindeligt Drab og Nedsabling over hele Linjen, man skal have paa Puk-len for den langvarige Stædighed. Oho!

Torolf Kveldulvsson har netop hævet Øksen for at smadre Skallen paa en elendig Præstemand, og Ingolf, som staar mærkværdig uvirksom et lille Stykke derfra, ser Solen lyne i Vaabnet, han undrer sig over Torolvs hæsligt forvrængede Mund og fremstaaende Øjne. —

Torolv — du. Hjemme i Sverig, kan du huske?

Du elskede at søge Rav og sjældne Sten i Havstokken, at lave mandige Fæstninger i Sandet og staa paa Tømmerflaade.

Torolv — du. Hjemme i Sverig, kan du huske? Du var saa grim og strithaaret, men Helga talte godt om dig. Torolv blir en rigtig Mand, sa hun og den Nat græd jeg og hadede dig. — — —

Saa. Præstemanden lukker Øjnene, krymper sammen, blir til ingenting, men blir alligevel hugget i to Stykker.

Ingolf ler fortvivlet højt, han maa hen og slaa Torolv paa Skulderen, fint Arbejde. —

Saa tar han selv fat, kender ikke til Skaansels skønt Graaden bæver ham om Munden. — —

Da sidder han pludselig hjemme i Hallen og hører gamle Olaf kvæde Saga.

Ingolf ser hans Skygge danse paa Væggen, nu løfter han Armene, det store Skæg bevæger sig, nu blir det stille, men Ingolf sidder endnu med de sidste Ord i Ørerne: „Egill hug ham Banehug og gik siden til sit Sæde. Dog, Skallagrimr nævnte han ikke, og der var siden stille om den Ting.

Men Fader og Søn taltes ikke ved, hverken godt eller ondt, og saaledes gik den Vinter — —.“

Ingolf Ingolfsson. En vild og sulten Nomade, i forstaaende og selvfølgelig Slægtskab med Skyerne, som strømmer hen under Himlen, besat af ubændig Lyst til at omsparke gamle Forestillinger, til at tømre nye, til at stemme sig op i uhørte, svimlende Planer.

Ingolf Ingolfsson: Videre, videre. Vestpaa, vestpaa. Gung, gung, gung — — —

Den angelsaksiske Pige. Hæ!

I lang Tid har han stridt med hende, vekselvis kælet for hende og pryglet hende, nu er hun endelig villig, hun sukker ud og rækker efter ham: Nu!

Men da springer han op og sværger, at hun kan tigge ham i al Evighed, hver Nat skal Maanen finde ham paa Eneleje til — til — —

Se, sir Yngvarr, og peger ud om Bagbord.

Og Ingolf ser Pyrenæernes Sne skrige mod den knaldblaa Luft, og da de kommer nærmere ser han en lille hvid By paa Kanten af den grønne Biscaya, Kirkeklokkerne græder derinde —

Styr paa den Palme, sir Eyvind Egillsson, for nu er Ingolf pludselig Styrismand, og man staar ind mod det Land Afrika.

Han styrer paa Palmen, men hvad er dog det? Den lever, omformes, blir til en Kvinde — men det er jo Helga, nøgen og nær. Ingolf slipper Aaren — vil favne —

Hyss . . . Han sidder paa en blodrød Pude i en prægtig Sal. Hans Legeme er gnedet i balsamiske Salver og svøbt i kridende Stoffer.

Foran ham danser mangfoldige Kvinder. Børn og Blomster fra Arabien, Ægypten og mystiske, navnløse Lande.

Men se den store Viking. Han, hvis skarpe Sværd og hvasse blaa Blik er lige frygtet overalt langs Midelhavet, han bøjer Hovedet og sukker som en Pige under Tropernes søde Musik. — — —

Dansen stilner, og de femten skønneste Kvinder kaster sig for hans Trones Fod.

Ingolf strækker Haanden ud efter en af Arabiens Døttre og vikler den ind i hendes dybe, sorte Haar.

Hun hæver Hovedet i frydefuld Smerte, brænder ham med sit kraterhede Blik. — —

Hvad skal vi med alt det Guldstads? sir Ingolf og sparker til Romas Skatte. Han sparker og sparker og sparker. Til sidst sparker han hele Roma i Tiberen. Eja.

Hest Nummer to er snart leveret. Den stønner ikke længer.

Den *skriger*.

Endelig styrter den over en Vindfælde, prøver paa atter at komme paa Benene men vælter fortabt om paa Siden. Et dybt, hæst Suk. Færdig.

Men Ingolf ser sig om med feberglade Øjne, snuser op, han lugter *Havet* og styrter bersærkisk fremad til Kattegat blaaner ham i Sjælen.

Endnu er han dog ikke der, hvor han vil være, en halv Dag maa han stejle sydpaa, men saa er han ogsaa ved Sundets smalleste Sted og ser til sin maalløse Glæde *Flaaden komme op sydfra!*

En Baad med Aarer ligger paa Stranden, han har altsaa ikke andet at gøre end i Ro og Mag at ro Langskibet i Møde. Man det falder ikke Ingolf ind, han vil under alle Omstændigheder *svømme* derud, det er det drabeligste.

I et Nu har han flaaet Tøjet af sig og styrter sveddryppende i det kolde Vand.

Ingolf Ingolfsson blir halet om Bord paa det første Skib under megen Moro fra Kæmpernes Side.

Han er ligblaa i Ansigtet, da man hyller ham i et Par Kapper og afæsker ham nærmere Forklaring. Jeg vilde, jeg vilde, jeg vilde — sir Ingolf.

Verden synker for ham, han hører Folk tale, fjernt, fjernt, han ser dem ogsaa kun i en Taage, men ved det Lag begynder allerede nye Kloder at synge i hans Hjerne. — — —

Hen under Aften jordede man Ingolf Ingolfsson et Sted inde paa Svenskekysten.

Man var ikke rigtig vel til Mode ved Situationen, det var et daarligt Varsel med saadan en Mand, der døde lige inden man skulde begynde Færden.

Og det viste sig da ogsaa at være rigtigt, thi ihvorvel man hærgede heldigt i Vælskland et Aars-tid eller saa og satte Kursen hjemefter med rigt og tungtlastede Skibe, saa blev dog hele Flaaden under en Brandstorm slaaet sønder mod den danske Vestkyst, og ingen slap levende derfra. —

Og Ingolf Ingolfsson — ja, han laa jo ved det Tidspunkt uigenkaldelig død og stum under sine Kampesten.

Ingolf Ingolfsson, som i et tre Døgn Dødsridt tværsover Sverig tog Forskud paa Tilværelsen, oplevede Hovedsummen af sin Manddom i en Række korte Glimt og sprængte sit Hjerte paa det, han spurgtes altsaa aldrig siden. —

Da Frederik VIII's Skibsklokke ringede „Første Gang“, gik der et elektrisk Stød gennem *Franz Günther*.

Han havde længe staaet lænet til Promenade-dækkets Ræling, ubevægelig, ligesom indsunken i sin store, mørkeblaa Rejseulster og med Stormhuen ned over Halvdelen af det unge, blege Ansigt.

Nu førte han pludselig højre Haand op til Struben, som for at faa Luft, skød Huen tilbage i Nakken og banede sig Vej mellem de højrøstede Passagerer: Han vilde ha sin Bagage bragt fra Borde igen.

Lige indtil denne Skibsklokke lød, havde Günther været Ligevægtigheden og Sikkerheden selv.

Han havde ikke haft nogen at ta Afsked med og havde derfor heller ikke behøvet at staa med dette forlegne Ja-hvad-skal-man-sige-Smil paa Ansigtet, Folks Febrilskhed og forcerede Bevægelse havde yderligere gydt en dyb Ro i hans Blod, og nogen særlig Sorg eller Glæde ved at skulle forlade Landet havde han — indtil da — egentlig ikke følt.

Men lige i det Skibsklokken lød, var en ung, ham ubekendt Dame, svinget rundt om Pakhusets Hjørne i en smuk Bue og var saa sprunget af Cyklen.

Paa en eller anden usalig Maade fik denne i og for sig ubetydelige Tildragelse Tag i ham, et lille

bedaaende Hverdagsbillede fra København glimtede op i hans Hjerne, tændte den Hjemvéfølelse, han havde troet vel nedstuvet et fjernt, uopsporligt Sted, og influerede paa hans Hjerte:

Købmagergade i Formiddagssol. Ud fra den pulserende Hovedstrøm skiller der sig pludselig en ung Pige paa Cykle, hun rækker venstre Arm ud, skal aabenbart ned ad Silkegade, hun er barhovedet og i halvlång Kjole, som flyver hende fra Knæene, men helt henrivende blir hun først, idet hun svinger om Hjørnet og kommer ind i en Solstribе, Lyset styrter ned over hende og fænger i hendes blonde Haar; stadig med venstre Arm udstrakt falder hun til i Svinget, kælent og dvælende som et Aeroplan. Det var *Inge Schäfer*.

Her slap Billedet op, men Günther var allerede besejret, han følte noget kalde paa sig derinde i Sjælland, hvad det saa var, med stor Tydelighed indsaa han, at alt som laa forude var fjendtligt, vrangvilligt, ondt.

Der var pludselig kun eet Land for ham: Det med de bløde Bakker, den dejlige By med de sorgløst strømmende Gader, det yndige grønne Ø-Land, som bar den Kvinde, han elskede, og det milde, tordenblaa Navn: *Danmark!*

Under en mærkværdig hvidkalket Kolblodighed, der kan dække over alt muligt, har Günther efter at ha set sin Bagage stablet ovenpaa Taget af en Autotaxa, beordret Vognen til Departementchef Schäfers Villa i Charlottenlund og sidder nu og betragter Østerbrogade med den nyankomnes Nysgerrighed.

Han har jo ogsaa paa en vis Maade overrumplet den, er kommet bag paa Byen, der naturligvis nu

troede ham paa Vej op gennem Øresund; det morer ham ligefrem at blive Vidne til en Række dagligdags Færdsselsituationer, som han egentlig slet ikke har Adkomst til at overvære.

Saadan ser altsaa Østerbro ud, tænker han, naar man er rejst til Amerika! Dér kører *Dehns Dampvadskeri*, og dér cykler et chokoladebrunt Bud fra *Illum*, og dér staar Husarerne, de kære blaa, blodrige Bondedrenge, og driver bestandig paa Hjørnet!

Ude paa den anden Side af Hellerup bemægtes Günther af et stormende Humør, han er henrykt ved at gense Strandvejen, den danske, renavdskede Septemberdag blæser hen over Hovedet paa ham og truer med at puste Bilen i Øresund, Lys og Skygge veksler inde i de forblæste Haver, flimrende og levende som selve det løse, glade Saltvand, Solen blinker i Linie 14's Ruder, gnistrer i de blanke Styreapparater . . .

Da kommer han til at se paa sin Haandbagage og geraader pludselig i isnende Tvivl om, hvorfra han egentlig vender hjem, og hvor han dog kører hen?

Og som et Styrtebad falder det over ham: Du vender jo slet ikke hjem! *Du har jo slet ikke været ude at rejse!*

Han banker heftigt paa Ruden: Vil De vende!

Vende? Chaufføren bremser.

Ja, jeg skal ikke til Charlottenlund. Jeg skal til Amerika.

? ? ?

Chaufføren standser.

Til Amerikadamperen mener jeg.

Chaufføren er desorienteret.

Til *Frederik VIII*, for Fanden!

Chaufføren, som nu er sprunget af og har lukket Vogndøren op, ser yderst vantro paa Günther, derpaa paa sit Armbaandsuhr.

Den er gaaet, sir han saa.

Gaaet? — Naa, ja, det er den naturligvis ogsaa. Jeg ber Dem tilgi min Distraktion.

Günther har nu faaet noget veritabelt vanvittigt i Øjnene.

Saa kør til Webers Hotel, sir han. Vesterbrogade. Vel.

Chaufføren smælder Døren i, springer op og vender.

Günther synes, han kan se paa Mandens Nakke, at han tumler med Ordet *sindssyg*. Det irriterer ham overordentligt, han stikker Hovedet ud af Vinduet, helt hen til Chaufførens Øre og brøler: De tror da ikke, jeg er tosset?

Manden skeler forskræmt til ham: Tosset? Næh — bevares . . .

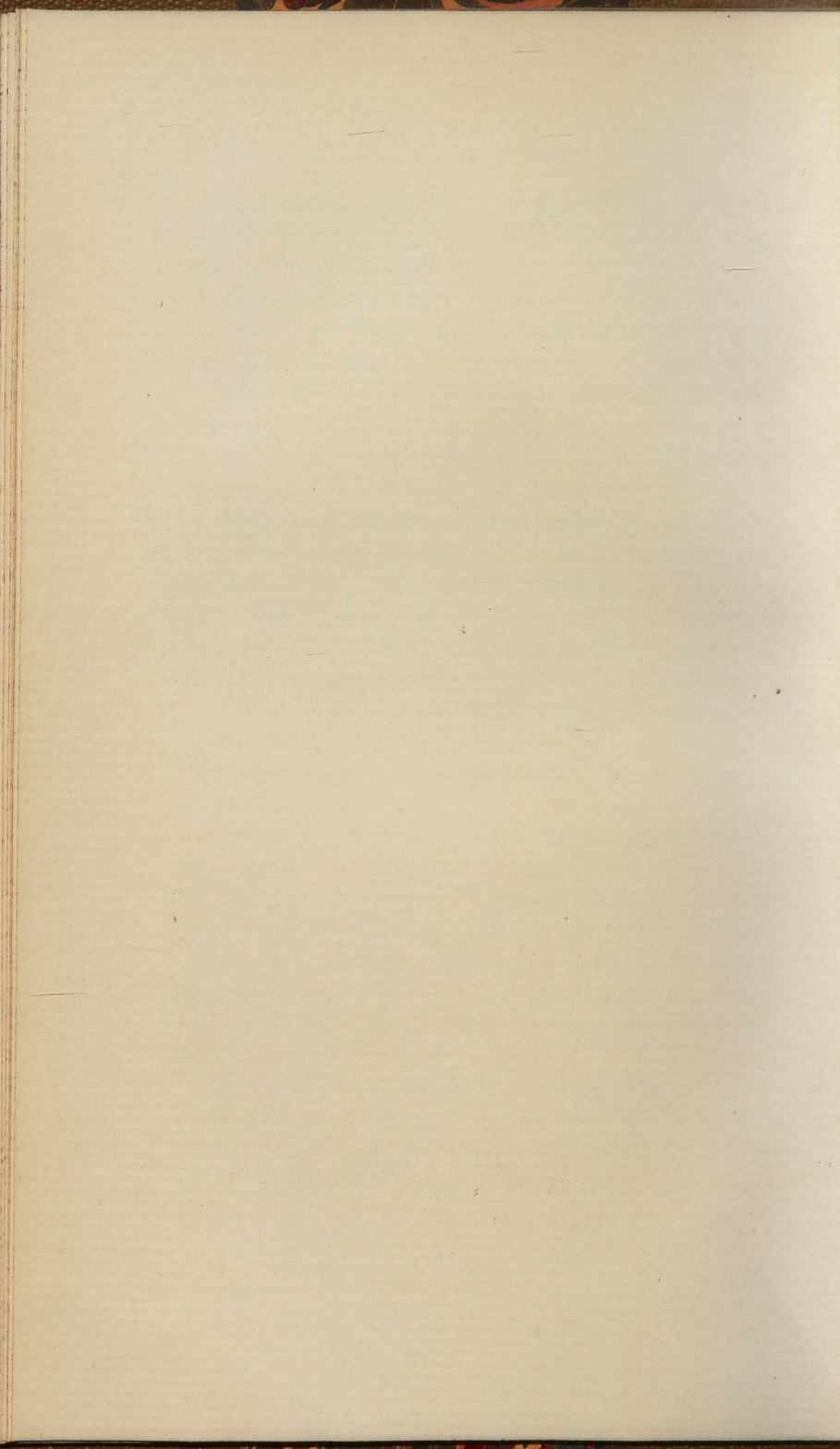
Deres Nakke ser nemlig saadan ud.

Min Nakke?

Ja! Men det er for Resten ogsaa ligegyldigt. De er en flink Fyr. Kør bare videre.

Ud for Nedgangen til „Helgoland“ springer et Stykke aabent Øresund frem for Günthers Øjne, og derude ser han sin Damper for nordgaaende, med Røgen skaaret skarpt af Skorstenene og krap Septembersø for Boven. Et forunderligt friskt og fyrigt Syn.

Da gav Franz Günthers 25aarige Hjerte sig til at hamre som en Sporvognsklokke, og Taarerne styrtede som smaa iltre Perler ned over hans Ansigt og blev hængende i Opslagene paa hans Ulster . . .

Saa begynder da Beretningen om den unge Dansker, der udrustet med en nylig afdød Slægtnings Spareskillinger havde besluttet at ta til Amerika for at bane sig Vej som hvadsomhelst og som, efter at ha taget højtidelig Afsked med sine eneste Venner i Danmark: Departementchef Schäfer og hans unge Datter, som Bytte for en sygelig reagabel Fantasi slyngedes ind i en ganske egenartet Strømhvirvel, der skulde og maatte blive katastrofal.

Fra nu af vil vi udelukkende holde os til de Dagbogs- og Brevkladder, der blev tilbage efter ham, da han — naaja, det faar vente til senere.

Nok er det, at man altsaa er i Besiddelse af hans Papirer, en lille Manuskriptsamling, der godt kan passere for en Slags Roman.

I alt Fald har han med sin ujævne, karakterløse Skrift nedkrasset en Art Titel øverst paa det første Blad. Der staar:

PER ARDUA AD —

Allerførst, min lille Elskede, maa jeg bede dig om Tilgivelse, fordi jeg ser mig nødsaget til at lyve for den, jeg mindst af alle bryder mig om at føre bag Lyset.

Hvis dine kære unge Øjne engang skulde komme til at løbe hen over disse Linjer, vil du sikkert opfyldes af Harme mod den — det tør jeg godt sige — der har elsket dig mest her i denne mærkelige Verden.

Alligevel undlader jeg ikke at nedskrive alt det, som ligger mig paa Sinde, thi jeg klynger mig til et lille svagt Haab om, at der da fra disse fattige Blade vil opstige til dig et levende og lidende og elskende Menneskes hede Pulsslag, og at det vil være i Stand til at bortvejre din Vrede og — i bedste Fald — fremkalde en Smule Venlighed mod den, hvis hele Liv kom til at dreje sig om dit.

Kom, sir jeg. Det lyder, som om jeg allerede var afdød, men paa en vis Maade er jeg det ogsaa, forsaavidt som den gamle Franz Günther er et ophævet Begreb . . .

I al Almindelighed vil dette, som jeg her skriver, vel være uden synderlig Interesse, antagelig kommer det aldrig noget Menneske for Øje, men — man ved jo aldrig, hvad der kan ske — og i hvert Fald er det mig en Slags bitter Tilfredsstillelse at betro mig til det taalmodige Papir, ligesom saa mange andre Mennesker har gjort før mig, naar Ensomheden og Fortvivlelsen slog sammen over dem.

Jeg skal da prøve paa at udrede et Par af de underlige Traade, hvorefter mine fremtidige Skæbner vil blive tvundet, for dig.

Skønt du fremtidig vil modta Breve fra mig fra hele Kloden, *vil jeg selv stadig være herhjemme i Danmark* og i din umiddelbare Nærhed! Alt, hvad der staar i de Breve, er altsaa Opspind fra Ende til anden — undtagen een eneste Ting: Min Kærlighed til dig! Den er ægte nok, og den vil gaa igennem dem alle . . .

Men ellers vil jeg, dig uafvidende, sende alt gennem min Ven Jakob Riis i New York (hvem jeg allerede i Dag pr. Brev har klargjort min Stilling), og

over hvem jeg i mit første fingerede Rejsebrev og-saa agter at bede dig sende eventuelle Breve til mig. Selv har jeg fra i Morgen tidlig under falsk Navn slaaet mig ned i en lille yderst tarvelig Pension paa Nørrebro, og herfra vil jeg jævnlig sende mine Tanker paa Flugt udover Kloden, og naar du modtar mine konstruerede Breve, *vil du tro, at den lange, umulige Franz Günther har god Fremgang ude i Verden . . .*

Allerede længe førend du er kommet til dette Sted — jeg sætter altsaa, at du engang sidder og læser dette — har du sikkert tænkt: Men hvorfor i al Verden gjorde han alt dette? Hvorfor rejste han dog ikke?

Ja, min lille Elskede, her er jeg lige ved at blive dig Svar skyldig, og naar jeg sir, at det var, fordi *du* holdt mig tilbage, saa risikerer jeg vist at nedkalde din Latter og Foragt over mig.

Men saadan forholder det sig faktisk.

Det gik endogsaa saa vidt, at jeg, da jeg var gaaet fra Borde, beordrede en Auto med Bagagen og mig selv ud til Villa „Iris“ i Charlottenlund . . .

Jeg fik dog vendt om i rette Tid, thi at jeg ikke kan komme til dig som en slagen Mand, det ved jeg godt.

Men *rejse* kunde jeg altsaa ikke; du drager mig, som Lampen drager Møllet, og mange vil de Morgener, Dage og Nætter sikkert blive, da jeg vil staa skjult i Nærheden af dit Hjem. Og hver Gang du kommer og gaar over dit Hjems Tærskel, vil du komme og gaa over mit Hjerte, og du vil ikke vide af, at min Jubel ved at se dig er dybere og sødere end nogen-sinde, og at min Kval er uden Grænse . . .

Kæreste Inge!

Lad mig først takke dig tusind Gange, fordi du ikke, trods vor Aftale, mødte op ved Damperens Afgang fra København. Det vilde utvivlsomt ha gjort det endnu vanskeligere for mig at komme af Sted.

Jeg skal ikke nægte, at jeg laa under for en svær Depression, da vi stod Øresund ud, jeg led rent legemligt, følte det saa fattigt i Brystet. Men, kæreste Inge, var det vel saa mærkeligt? I de sidste ti Aar har jeg jo ligget og rakket der med min Baad, Øresund, Strandvejen, Hveen og jeg er eet, og derfor gjorde det naturligvis ondt at bryde. Det blev ikke stort bedre op gennem Kattegat, de lave danske Kyster sang jo endnu ud til os, jeg kunde formelig lugte den drøje, vaade Pløjejord i Septemberblæsten, Frugtræerne, de forblæste Landeveje og Roemarkerne.

Det var, som om Danmark strøg sin umulige Søn over Panden med sin gode, tunge Haand. Bliv nu en brav Dreng i det fremmede, hviskede Blæsten, saa skal du finde det altsammen ved det gamle, naar du engang vender tilbage: Frugthaverne, Pløjejorden, Landevejene og Roemarkerne.

Det var meget pænt af Danmark, men det gjorde ikke Afskeden lettere.

Heller ikke Fyrene formaaede at hensætte mig i en muntre Stemning, deres lange, tøvende Lys-

strejf ligesom kaldte mig tilbage paa en intim og lydløs Maade, eller ogsaa fandt jeg, at de slet ikke lyste for *mig* mere, de interesserede sig kun for dem, der vendte hjem. Nogle af dem var endogsaa skadefro! Det fremgik klart af deres smaa, knappe Blink, de gjorde sig aabenbart lystige paa min Bekostning . . .

Men den Nat vi gik Skagen rundt, og Nordsøen brølede os bred og gæstfri i Møde, løftedes Aaget af mine Skuldre, jeg stod i Forstavnen og græd mig fri af Hjemveen, af Danmark og alt, som var sødt og tungt. Og da var det, ligesom jeg langsomt forvandle- des . . . Tilsidst var der bare een Traad, der bandt mig til det Land, som gik under agterude i Mørket, det var dig, Inge; jeg følte, du rakte mig din lille spinkle og stærke Haand, og da stemtes jeg endelig ud over den almindelige Længsels og Hjemvees Rammer og blev sejg i Troen paa mig selv.

Hvad ellers Livet om Bord angaar, nu da vi er kommet ud i selve Atlanterhavet, da er det ikke meget anderledes end det, man kender fra hveranden Roman.

Folk spiser, drikker, ryger, kaster op, flirter, læser, driver og spiller Bridge. En enkelt Aften har vi haft „Underholdning“ og Bal, det er vist meget mindre, end man er vant til, men den stadig høje Sø har forbudt en altfor stor Udfoldelse af Selskabslivet.

Jeg ærgrer mig lidt over, at jeg har smidt en Mængde Penge ud til en Første-Klasses Billet, jeg havde sikkert befundet mig bedre paa Anden og sikkert allerbedst paa Fordækket.

Min Ekstravagance kommer ogsaa til at svie til mig, naar jeg atter kommer fra Borde, Landgangsbroen vil i alle Fald ikke brase sammen under det Mammon, som *jeg* fører med mig.

Vejret har været graat i graat, kun en enkelt Gang er en bleg og tynd Lysstraale silet ud mellem de jagende Skymasser, men det gør heller ikke noget, jeg er kommet til at elske disse graa, flyvende Dage, man blir sikkert et større og bedre Menneske til Søs, man kan formelig føle, hvordan „Vorherre“ arbejder paa En, hele hans storslaaede, tilsyneladende saa urolige, men i Virkeligheden dybt rolige Sceneri undlader ikke i det lange Løb at paavirke En. Man kan ogsaa se det paa Søfolkene, det er gode, tavse Fyre, som ikke bryder sig om andet end Skraatobak, Spiritus og Kvindfolk og en lille Dolk ved Hoften...

Havet er gaaet dem alle i Øjnene, de er vemedige og graa og blaa, det er jo saa naturligt. Og at Magnus stundom laver Panik og Brænding om sig, naar han solder i Havneknepperne, det er vel heller ikke saa mærkeligt, dér drager Skyerne jo ikke beroligende over hans vindkrusede Hoved, og det maa man vel ha Revanche for...

Da jeg i Morges kom op i Rygesalonen, strømmede Solen saa stille og aandeløst ind ad de store Spejlglasruder.

Fabrikant Thomsen, Philadelphia, som heller aldrig taler, undtagen han blir spurgt, og som jeg derfor nærer en vis Sympathi og Respekt for, sad og røg sin Morgencigar.

Den fornemme, blaa Røg, der taarnede sig op til bløde, mystiske Sky-Riger i Solstøtten, de dybe, brunlædrede Lænestole og de blanktskinnende Borde — hele den forunderlig smukke, lidt højtidelige Morgenstemning, som laa i Rygesalonen, mindede mig saa livagtigt om den Søndag Formiddag, jeg første Gang besøgte dig i dit Hjem: Dit lille fine Ansigt, som

endnu var lidt blegt efter den korte Søvn — dit Familiebal var jo meget langt og vellykket — din Faders, Departementchefens dybe, portiéretunge Stemme. Hans Stilling henne ved Rygebordet, mens han konverserede mig om moderne Ungdom. Den virkelig elegante og naturligt skødesløse Maade, hvorpaa han bød Cigar og tændte. Maaden, hvorpaa han bevægede sig over Gulvet: En Mand, der var vant til at gaa igennem Fløjdøre, som han ikke selv aabnede og lukkede, en Mand, som havde henlevet det meste af sit Liv i store, stilfulde, lidt kedsommelige Legationslokaler, og som daarligt kunde tænke sig andet.

Tiens!

Da jeg kom ud paa Dækket, fandt jeg Himlen renblæst, ikke en Sky, og under os gik Oceanets blaa, blaa Ørkner, mægtige grønne Tangøer hævedes og sank, hævedes og sank, rundt omkring os stampede tunge Fiskerkuttere i den drøje Sø, flere Dampere trak deres Røgstrimer op i Horizonten: Vi var sikkert ikke langt fra Land!

Luften var ogsaa af en forunderlig fin og øm Fylde, noget godt og frugtbart maatte være nær, jeg syntes, jeg kunde spore den Duft, som hænger ved alle amerikanske Aviser, en sød og skinnende Duft, som sikkert kun kan opstaa i et Land af storladne Dimensioner, en Kombination af Biler og Blomster og Broadways Asfalt, Bisonokser med for Resten og Kanoer og Hundeslæder og Gud ved hvad . . .

Det var, som om store, usynlige Blomsterkæder bølgede ud imod mig fra det disede Land forude, ompændte og berusede mig, jeg maatte hule Hænderne som en Skaal og ta ydmyg imod Amerikas luftige Morgenhilsen . . .

Lad mig da, min lille Elskede, inden det store Skib for Alvor begynder at vaagne, og inden vi styrter hovedkulds ind i en sikkert anstrengende og støjende Landgangsdag, sende dig en Hilsen med hver af Atlanterhavets hvide, bristende Skumblomster.

P. S.

Jeg beder dig adressere eventuelle Breve til mig til min gamle Ven *Jakob Riis*, som sikkert venter mig inde paa Hoboken. Alt, hvad jeg selv afsender herovre fra til dig, vil ogsaa gaa over ham. Saa er jeg sikrere paa, at det kommer dig i Hænde. Hans Adresse er: *1052 Forth Avenue, New York, U. S. A.*

Nørrebro.

Saa har jeg da foretaget det første Skridt paa min Forbryderbane! Da jeg i Morges Klokken 4 kastede mit Brev til Inge Schäfer via Jakob Riis, New York, ned i Nørrebrorunddelens tomme Postkasse, lød det saa underlig hult. Det var omtrent den samme Lyd, som naar Præsten kaster Jord ned paa Kisten...

Denne Brevafsendelse er jo ogsaa en Slags Dødsdom over mig, jeg bedrager den, jeg elsker, nogen større Synd kan vel næppe tænkes, og nogen mindre Straf derfor end Døden, paa den ene eller paa den anden Maade, skulde synes udelukket.

Ganske vist lever og aander jeg fremdeles, der findes jo endogsaa nu to Eksemplarer af mig, men i mine egne Øjne er jeg i hvert Fald indtil videre en død Mand.

Hvis dette ikke var noget, som i dybeste Forstand angik mit Hjerte, tror jeg, jeg vilde more mig kosteligt over som en anden Troldmand at dirigere min Dobbeltgængers Bevægelser rundt omkring i Verden, jeg vilde da øjeblikkelig falde for Fristelsen til at la ham foreta sig en Række ovenud mærkelige og forbløffende Ting...

Imidlertid — jeg er ikke en lystig Galgenhumorist, der sidder og trækker i nogle Marionetdukkesnore for at køre rundt med eller til bedste for en eller anden forholdsvis ligegyldig Person. Jeg er et

mislykket og fortvivlet Menneske, hvem Kærligheden til en ung Pige, der til syvende og sidst *kun* kan vindes gennem maskuline og stormende Bedrifter, har forledt til noget forfærdeligt og nedværdigende: Selv at søge Skjul i hendes umiddelbare Nærhed og gennem konstruerede Breve at indbilde hende, at han nu er ved at kæmpe sig frem ude i Verden, i Færd med at bygge sin Fremtid op.

Jeg trækker i Snorene, og min Dobbeltgænger indtager kraftige, dristige og kampfulde Attituder, som er beregnet paa at skulle gøre Indtryk paa den lille, troskyldige Tilskuer . . .

Men hvorfor gør jeg det, hvad vil jeg vinde derved, og hvordan vil det hele vel ende?

Jeg kan dertil kun svare, at jeg gør det, fordi jeg absolut ikke *kan* la være. Og jeg gør det i et brændende Haab om, at jeg ad den Vej skulde kunne opnaa, hvad jeg maaske ellers aldrig tør vove at drømme om . . .

Thi det er den egentlige Kærne og det, hvorom alt i Virkeligheden drejer sig: Vil den ægte og ømme Kærlighed, der skal fordølge sig i hvert af mine Breve, vil dens Styrke og Sanddruhed og Varme ikke influere saaledes paa Inge, at jeg engang kan træde frem af Svindlen og sige: Tilgi mig for denne min Kærligheds Skyld!

Jeg ved det ikke, jeg kan ikke svare derpaa. Jeg ved blot, at jeg nu maa trække i Snorene, og at jeg gør det under en deprimerende Anelse om, at jeg derved strammer en Løkke om min Hals . . .

Fælledparken.

Da det tidlige Septembermørke var faldet paa i Aftes, entrede jeg en Sporvogn — af Hensyn til mine faa Bekendte er jeg til Stadighed arbejdsklædt og gaar med Sixpence nedover det halve Ansigt — og kørte ud til Villa „Iris“ i Charlottenlund.

Vejret var vaadt og blæsende, et rigtigt Selvmordervejr, det var det eneste, der oplivede mig en Smule.

Til min store Skuffelse kunde jeg ikke opdrive en Standplads, hvorfra jeg i al Hemmelighed kunde beskue de Mure, der skærmer den eneste, som her i Tilværelsen har Værdi for mig.

Villaen ligger jo ret aaben, ud til Alfarvej. Paa begge Sider af den og bagved den ligger andre beboede Villaer og lige overfor den ligger en Skole, et Slags Kollegium, eller hvad det nu er, i alt Fald var der intet Smuthul for en fredløs.

Alligevel kunde jeg naturligvis ikke straks løsrive mig, jeg stod en Tid lang halvskjult bag en af de store Vej-Popler og sved Billedet af Villa „Iris“ ind i min Sjæl.

Iris — Hvilket fint og køligt, næsten afvisende Navn. Hvis jeg under hvilke som helst andre Omstændigheder var stødt paa det, vilde jeg sikkert ikke ha studset et Øjeblik over det, snarest skudt det fra mig som dumt og intetsigende. Men nu, da det frem-

træder i nøje Forbindelse med Navnet Inge Schäfer, kommer det til at spille en Rolle for mig, jeg gir mig øjeblikkelig i Lag med det, holder det op mod Lyset, lytter efter, hvorledes det falder paa mit Hjerte — *Iris* — det er en Streg i Luften, nej et Smil, et briseblidt og bristefærdigt memento over Regnbuens henvejrede Gudinde.

Ha, ha, ha!

Hvor taabeligt! Hvor idiotisk! Som om den iøvrigt sympatiske Departementchef ikke havde smækket det fuldstændig tankeløst udenpaa Villaen. *Den skulde jo da ha et Navn!* Og lige saa godt kalde den *Iris* som *Pax* eller *Elmely* eller *Mon plaisir* . . .

Maaske havde han slet ikke selv fundet paa det? Det havde vel den tidligere Ejer, Partikulier Ostensfeldt. Han havde opkaldt Huset *efter Blomsten!* Den smukke, dumme, stive, indolente og intetsigende Blomst *Iris'en*. Voila! — Min egen lille elskede *Veninde!* Jeg synes, jeg kan se dig faa Taarer i Øjnene over den nederdrægtige Maade, hvorpaa jeg sønderflænger dit kære Hjems Navn. Jeg ber dig inderligt og oprigtigt om Forladelse, og jeg forsikrer dig, at jeg lige til min sidste Time kun vil tænke paa Ordet *Iris* som noget skønt og ophøjet og gennemsigtigt, det serafiske Solspind, der kan staa om dit Haar, fine, flyvende Septembormogener eller blanke, dødstyle Høstnætter... Der var kun Lys i et af Vinduerne — Departementchefens Arbejdsværelse, tror jeg nok. Men der var rullet ned, ingen Skygger viste sig paa Gardinerne, og pludselig slukkedes Lyset derinde. Jeg ventede, at der skulde blive tændt i Inges Værelse, som ligger i øverste Etage i Gavlen til venstre. Det skete dog ikke. Villa „*Iris*“ henlaa udslukket og hvilende

under Skyernes bortdragende Legioner, og Træernes heftige Susen sang Søvnens ind over den.

Ak, Heines Asra-Slave forundtes det dog at beskue den, der brændte ham op indvendig, jeg har ikke faaet set et Glimt af *min* Prinsesse, men Godnat, Godnat, min lille Veninde, hvor du saa er, selv vil jeg snart sove ind med Billedet af din sikre, stormomsuste Borg i min Hjerne, og i Drømme vil jeg utvivlsomt berende den, blive slaaet tilbage og atter storme frem, thi for den, der af Hjertet kun vil een eneste Ting, gøres der ikke Forskel paa Dag eller Nat, Arbejde eller Hvile.

1052, Forth Avenue, New York.

Dear Franz!

Jeg har i Dag modtaget dit Brev — det mærkeligste og mest eventyrlige, jeg vel nogensinde vil komme til at modtage.

Hvor det ligner dig, du kære gamle, tossede Dreng, at styrte dig ud i noget saa fuldkomment sindssvagt som dette!

Som din gamle Ven og Kammerat betænker jeg mig naturligvis ikke paa at parere Ordre (—: samtidig med dette afgaar dit første Brev til Inge Schäfer), men jeg undlader ikke at tilraabe dig: Hold for Guds Skyld op, mens Legen endnu er nogenlunde god!

I Hast

Din hengivne
Jakob.

Nørrebro.

Tiltrods for Jakobs velmente Linjer er jeg naturligvis ikke et Sekund i Tvivl om, at jeg nu maa fortsætte videre ud ad den Vej, jeg er slaaet ind paa. Jeg indser godt, at mine Handlinger maa forekomme andre Mennesker saa temmelig vanvittige; jeg ser mig heller ikke i Stand til til Fulde at klargøre mine Motiver, men jeg agter ikke at undskylde mig, og hvordan det saa gaar eller ikke gaar, er jeg fast besluttet paa at gennemføre min Plan og paa at ta Konsekvenserne, hvordan de end maatte blive.

I Morges ganske tidlig tog jeg ud til Charlottenlund i det mest bedaarende Søndagsvejr og oplevede hele Dagens stille og festlige Indtog derude; jeg kunde naturligvis kun flygtigt passere „Iris“, men Billedet af min Elskedes Hjem faldt dog saa godt og kærligt paa mit Hjerte, det var noget helt andet end forleden Nat . . .

Jeg véd ikke, om det skyldes min aabenbare Kærlighed for og Indtagen i alt, hvad der er knyttet til Inge, men jeg synes ikke, jeg kender noget andet Palæ, der i rent ydre Skønhed og tiltalende Fornemhed kan maale sig med Departementchefens:

Den brede, halvt indadoplukkede Indkørselsport, der paa samme Tid indbyder gæstfri og holder paa Afstand, den morsomme *skraa*, tilbagetrunkne Maade, hvorpaa den store, florentinergule Bygning ligger i Forhold til Villavejen, Ansamlingen af de mange halvtropiske, blankbladede Vækster under og udenfor det gennemsigtige Glashalvtag, der breder sig skærmende ud over de ankommende, den bourgognerøde Løber op over Stentrappen, de skinnende hvide, umærkeligt duvende Markiser og endelig Himlen, den blaa, blaa Baldakin, som hvælver sig dyb og bundløs over det hele.

Der gaar en Mand og river i de grusbelagte Gange; i Forbifarten inddrikker jeg henrykt den søde, morgenlige Lyd; de smaa hvide og graa Sten risler om Rivens Jerntænder med en egen monoton og beroligende Melodi; saadan risler den rigtige danske Søndagmorgen altid frem . . .

Haven ligger vaad og glimtende under det fyldige Sollys, en vis andagtsfuld og mild vemodig Stemning over alle Planter og Blomster, Farverne er saa

stærke nu ind under Høsten, Sollyset saa inderligt og kælent, Skyggerne saa kølige og dybe. Jeg saa ellers ingen Mennesker, bare Omridsene af Chaufføren, som bevægede sig inde i den store, vildvinbehængte Garage, der ligger til venstre for Villaen, lige under Inges Soveværelse.

Hendes Vindu stod aabent, men det grønne Rullegardin var trukket helt ned. Klokken var ogsaa kun halv otte . . .

Da Havelaagerne begyndte at smække, og Godtfolk og Hunde kom paa Benene, ansaa jeg det for raadeligst at fortrække, jeg søgte ned til Strandvejen og nordpaa til Taarbæk.

Men da jeg sad derude paa Havnemolen og saa Septembersøndagen stige i Glans, kom Mismodet over mig.

Dagen var altfor høj og straalende for mig, op langs Kysten lyste de hvide Villaer, Solen gik dem saa øm og stiltiende paa Murene. Nu stod den velhavende Ungdom og barberede sig derinde, ingen skulde ind med Toget, unge Piger gik pludrende paa Hovedet i nyt, hvidt Linned, omsorgsfulde Husmødre begyndte at tænke paa Frokostkoteletterne. Men alt dette havde jeg ingen Andel i, jeg skulde ikke paa Biltur til Hornbæk eller Gilleleje, jeg skulde ikke ud at sejle heller, min Baad er forlængst solgt.

Ingen levende Sjæl interesserede sig overhovedet for mig, eller hvor jeg skulde hen . . .

Men til *at sejle* havde jeg netop fortvivlet Lyst, Folk begyndte at komme ned til deres Kuttere og gøre Grejerne klar, Taljer peb, Storsejl gled til Vejrs, Ankerkættinger skurrede, en fin, sydvestlig Brise løb i alle de hvide Sejl, Kutterne nejede ud gennem

Indløbet, gik over Stag og stod bort til en lykkelig Søndag.

Dagen var saa klar og gennemsigtig, saa fuld af Skygge og af Lys, man anede, det var Søndag ogsaa ovre i Sverig og helt ned over Tyskland, Sveits og Italien . . .

Men jeg sad der med Søndagen i mine Hænder og vidste ikke, hvad jeg skulde gøre med den, for hvad skal man stille op med Øresund, naar man ikke kan sejle paa det; aldrig havde Tilværelsen forekommet mig saa ond og dejlig!

En Fiskerbaad gaar ud, dens Motor hoster brutalt i Formiddagens Højtidelighed og Hvilen i sig selv, det er, som man pludselig hører Hverdagens grove, sunde Arbejdshjerte, en Række plumpe og sikre og ubestikkelige Næveslag . . .

Endnu en lille Stund sad jeg og lod mig pine af den frydefulde Feststemning, som vibrerede i Dagen, men da Bilerne for Alvor tog paa at skryde inde paa Strandvejen, og Folkelivet rigtigt foldede sig ud, tog jeg ind til Byen. En underlig Længsel efter Nørrebros fattige Sidegader var pludselig opkommet hos mig. Da jeg saa var derinde, længtes jeg heftigt ud igen . . .

I Nat vil jeg paabegynde Udarbejdelsen af mit næste Brev.

Kæreste Inge!

Der var ingen Mennesker, som hilste mig velkommen til Amerika, et i og for sig ogsaa urimeligt Forlangende, et Øjeblik følte jeg ganske vist en vis Bitterhed ved ikke at ha nogen at shake hands med, men saa gik det op for mig, at netop saadan som New York laa der, tudende og brølende i Middagstimen, udeltagende i hvem der kom og hvem der rejste, saadan skulde New York mødes. I dens uforstyrrelige Arbejdstempo laa dens hastige Velkomsthilsen gemt, den havde ikke Tid til noget patetisk Goddag, hvordan har du det, og hvordan staar det til paa den anden Side Pytten, i samme Øjeblik man gaar over Landgangsbroen, regner den med En som en Faktor, en ny Brøkdæl i de tordnende Gader.

Selv gør man bedst i at prøve paa at ta Byen fra oven og nedefter, men det kan naturligvis være vanskeligt nok til at begynde med, naar man som jeg staar paa forholdsvis bar Bund.

Imidlertid — jeg styrtede mig i en Taxi paa Hovedet ind i Uhyrets Gab, inden der var gaaet 3 Sekunder havde New York smækket sine Stenkæber sammen over mig.

Selvfølgelig søgte jeg til Jakob Riis' Bopæl, den eneste Reference jeg har herovre; han var ikke hjemme. Paa Kontoret, sa hans Boardinghouse-Værtinde. Jeg indlogerede mig alligevel ohne weiter hos

ham — han har kun eet Værelse, nydeligt for Resten, 3. Sal, Divan, Klapseng, Klapservante, et Foto af sine Forældre paa Skrivebordet, ellers ingen Billeder fra Danmark, ingen Billeder overhovedet, men en Skrive-maskine og god Udsigt til Myrerne nede i fjerde Avenue.

Jeg pakkede mine Sager ud, stoppede mig en Pibe af hans gode cubanske Shag, bredte „New York Herald“ og mig selv ud over hans Divan og afventede hans Komme.

Jeg maatte være blevet noget træt af Pas- og Told-eftersyn og alle Landgangens Plager, for jeg vaagnede først hen paa Aftenen ved, at Jakob stod og ruskede mig. Hallo, old boy, sa han, velkommen til Amerika, og hvordan kan du ellers ha det?

Du har aldrig kendt Jakob Riis, den eneste Ven, som Skoledagene rakte mig, saa det kan vel ikke interessere dig at høre nærmere om ham; jeg vil da indskrænke mig til at fortælle, at han fra at være en lidt veg, blaseret Bredgadedreng er ved at forvandle sig til en handy amerikansk Kontormand. Tilværelsen i det fremmede har ligesom *slebet* hans Ansigt, gjort det skarpere, hans Tøj er ogsaa skaaret i skarpe, dristige Linjer, hans Smil er kraftigt — hele Gebisset træder an — men han gaar hurtigt i Laas igen, der kommer noget fortænkt og sammenbidt over ham, han hører nok, hvad man sir, nikker, javel, *sure*, men hans Tanker arbejder med fjerne Ting...

Vi gik ned paa hans *dining-room*, jeg begyndte at fortælle et og andet fra Rejsen, men Jakob saa hastigt op paa mig fra sin Suppe, klem bare paa, sa han, vi kan sludre bagefter, det halve New York staar og venter paa at komme til.

Men bagefter, oppe hos ham selv, var det, som om der heller ikke rigtig vilde komme Gang i Samtalen. Jakob talte næsten vredladent om, hvor svært det var at bane sig Vej i Amerika, man maatte udvise megen Karakterstyrke og Viljefasthed, Guldet laa sgu ikke saadan paa Gaderne, i alt Fald ikke i New York. Saa kom han ind paa sig selv. Han var *clerk* paa et stort Korn-Kontor i Wall-Street, det var en god Chance, og man maatte paaskønne den og holde fast, Dags Dato var en Mand netop blevet furet, fordi han kom et halvt Minut over Tiden, Chefen var en ren Jerndjævel og saadan og saadan, men naar man stillede i rette Tid og forstod at faa Sagerne fra Haanden, var der ogsaa Mulighed for Avancement. Ordet *Danmark* kom ikke en eneste Gang over hans Læber, og jeg sad og undrede mig, at Jakob Riis nok egentlig selv var ved at blive lidt af en „Jerndjævel“ . . .

Vi gik snart til Køjs, Jakob i sin Klapseng, og jeg paa Divanen. Naturligvis kunde jeg ikke straks falde i Søvn. Den store, fremmede By mumlede ind til mig, og Lysreklamerne paa de omliggende Huse glimtede hvert Øjeblik op i Stuen. Det mindede mig om lykkelige Somre hjemme i Raageleje, Fyrenes aarvaagne og trofaste Blink igennem den lyseblaa Nat . . .

Jeg kom til at græde, men bed selvfølgelig i Tæppet, jeg syntes jeg var ganske uden Holdepunkt og Venskab i Verden, *du* var saa usigeligt langt borte, og Jakob interesserede sig aabenbart ikke for mig, havde slet ikke spurgt om mine Planer, men bare talt om, hvor svært det var o. s. v. Jeg var endelig ved at falde hen, da jeg følte en Haand glide igennem

mit Haar, og Jakob Riis talte til mig med den Stemme, han havde hjemme i Danmark, og som jeg holdt af.

Skal vi ikke tænde Lys, Jakob, sa jeg og kom til at støde til hans Ansigt. Det var vaadt af Graad.

Nej, Franz, bad han. Ikke det. Det er jo det gode ved Mørket, at det aabner Menneskenes Hjerter og faar dem til at sige det, de ellers ikke tør . . .

Og det jeg vil sige til dig i det første Døgn, du aander i Amerika, det kan bedst siges inde fra Mørket. For jeg skammer mig. Først og fremmest fordi jeg ikke gav dig en bedre Modtagelse, og dernæst fordi jeg ikke foreløbig vil være i Stand til at gi dig Oprejsning.

Jeg sa intet, for jeg forstod ham ikke.

Hør nu videre, fortsatte han saa og tog min Haand.

Grunden til at jeg ikke tog hjerteligere imod dig, og Grunden til, at du ikke kan blive boende her en Time længere end allerhøjest nødvendigt er, at du ellers vil ødelægge alt, hvad jeg er ved at bygge op.

Men hvordan dog? hviskede jeg.

Fordi du faar mig til at længes efter Danmark!

Fordi du, uden at kunne gøre for det, ganske vist, men blot ved din Nærværelse river alle de dybe Saar op, som jeg saa møjsommeligt har faaet lægt. Jeg er nemlig i Grunden den samme svage Dreng, som jeg altid har været. Jeg blir aldrig i Hjertet Kosmopolit, men hvis jeg ikke bevarer Skinnet, bider Smerten i mig og stuver alt til Side, som kommer ind under Begrebet Danmark, saa er det forbi med mit Arbejde her i Amerika, og saa kan jeg ta hjem og begynde forfra.

I tre Aar har jeg ikke haft Samkvem med en eneste Landsmand herovre, i tre lange, tøvende Aar har jeg holdt Spillet gaaende, og saa kommer du! Du der er den levende Inkarnation af alt, hvad der er dansk og vegt og elskeligt. Du som bærer alle Danmarks Fortrin og alle Danmarks Fejl! Forstaar du saa, at jeg ikke kan ha dig boende her, hvor inderlig gerne jeg end vilde, netop fordi du minder mig om og maner mig tilbage til det, jeg har brudt med, netop fordi jeg holder af dig!

Kære Jakob, sa jeg og følte mig paa een Gang saa glad og saa bedrøvet.

Jeg har ikke Tid til at gaa ud med dig om Dagen og finde et *job* til dig, fortsatte Jakob. Du maa hænge i selv. Indtil du har faaet et, og indtil du har faaet lidt money, kan du naturligvis godt blive her. Men hvis du endnu holder af mig — skønt jeg vel næppe fortjener det — saa lad det ikke vare for længe. Naar vi engang er blevne rigtige voksne Mænd, og vore Hjerter ikke længer græder efter Danmark som efter vor Ungdoms forsvundne Elskovsbarn, vil vi sikkert smile over det, som nu betyder al Verden for os. Men indtil da — Kan du forstaa mig, Franz? Og kan du mon tilgi?

Ja . . .

Saaledes endte min første Dag i United States.

Søndag Aften.

Fem Dage er forløbne siden da, og jeg bor stadig hos Jakob Riis. Jeg vil ikke tale om alle de Gange, New Yorks Elevatorer har skudt mig haabefuld op mod Himlen og suget mig chanceforladt ned i Dybet. Det er lidet lysteligt at høre paa. Jeg har endnu ikke

faaet Arbejde, og mine Penge er ved at slippe op. Jakob er anstrengt venlig imod mig, jeg ser, hvor min Nærværelse piner ham.

Kan du da ikke bringe baade ham og dig selv ud af den kedelige Situation? kan jeg høre dig spørge.

Jo. Det er netop det, jeg kan!

Men først maa jeg ligesom afslutte dette, jeg er begyndt paa og forberede Overgangen til det nye. Hør nu her, min egen lille Veninde: I Morges slog jeg Øjnene op til den første amerikanske Søndag. Jakob var tidlig paa Benene, harkede og barberede sig, han skulde ud med en lille american girl, han nok er halvforlovet med. Jeg gav mig derfor god Tid. For det første havde jeg ikke noget at haste efter, og for det andet sparer man jo Penge, naar man blir i Sengen baade til Driftsomkostninger og til Mad.

Men hen paa Eftermiddagen maatte jeg alligevel op, Ensomheden kom saa forfærdeligt over mig, og Værtinden knockede stadig paa Døren. Altsaa vandrede jeg snart efter ud i Landsbyen, ned mod Havnen.

Der var et Sted, hvorfra Motorbaade afgik til en Plads de kalder *Manhattan-Beach* eller saadan noget; det skal være et rart og festligt Sted helt ude ved det aabne Ocean. Jeg havde selvfølgelig ikke Raad til at ta derud — det kostede en hel Dollar frem og tilbage — men jeg satte mig paa Bryggen og betragtede de lykkelige, som altsaa *havde* Raad.

Langt ude kunde jeg se de store flotte New-Yorker Kuttere, deres Sejl skinnede, saa det skar i Øjnene, naar de vendte og la over paa en ny Bov. „Stars and Stripes“ smældede saa silkeblødt fra Mastetoppen. En af dem var ganske bestemt „Shamrock“.

Jeg sad der hele Eftermiddagen og gav mit Hjerte ind under denne Fjern-Sejlads, jeg nu engang ikke kunde være med paa; jeg forestillede mig alt muligt om disse Milliardærkahytters eventyrlige Udstyr, om det fine, røde Mahognitræ, om Agterdækkets elegante Kurvestole og det guldplomberede Selskab og om en lille henrivende og uberegnelig Milliardøse, der var dødelig forgabet i mig . . .

Jeg spekulerede over, hvor mange Biler jeg egentlig gad ha, og hvor jeg skulde opankre min Damp-yacht, naar jeg engang kom paa Besøg til Danmark. Jeg vilde ogsaa la mig interviewe om, hvorledes man blir Billiardær, kunde allerede se de svære Overskrifter i Bladene. Pinedød . . .

Jeg vaagnede op ved den skarpe Aftenbrise, som kom ind, Solen var gaaet under, Mørket faldt, og New York tændte, Skyer var kommet op, det begyndte at smaaeregne, Motorbaadene kom hjem Slag i Slag, og Folk tog *subway*'en ind, det tegnede til at blive en vaad og raa Aften, bedst at komme paa dining-room hurtigst muligt og saa bagefter hjem og hygge sig med et illustreret Magasin, snart var Mandagen jo igen over New York.

Ja! Det burde ikke mindst jeg tænke paa! Men hvad skulde jeg gøre? Ingen Pult ventede mig, intet Opvadskersted heller, eller blot en Fejekost!

Jeg havde daarligt Raad til at gaa paa Restaurant og absolut ikke Lyst til at gaa hjem paa det døde Værelse, men det var jo egentlig ogsaa saa knusende ligegyldigt, hvor Fanden jeg opholdt mig.

Halvt i Drømme tog jeg subwayen til Bowery, slentrede ind i en eller anden Tyveknejpe og fik noget Maggi sprøjtet i en Tallerken.

Imens jeg sidder der og søber, ser jeg mig naturligvis om i Lokalet og hæfter mig ved en Mand, som studerer mig skarpt.

Han har Bulehat og pænt mørkt Tøj, Flip og Slips, ser slet ikke ud til at være Rovmorder, snarere Opdager eller saadan noget lignende. Hans Ansigt er skaaret i disse friske, amerikanske Træk, som stammer vestudefra, og som sjældent bedrager. Jeg blir imidlertid en Smule pikeret over hans vedholdende Stirren, jeg glør igen, Manden slaar Øjnene ned, flytter lidt paa sig, rejser sig endelig og kommer over til mit Bord.

Englishman? spør han og lægger Pegefingeren til Hatteskyygen.

No, svarer jeg og spiser videre.

Swede? Manden tillader sig at ta Plads lige overfor mig. Jeg svarer ikke.

Swede? gentar han.

Dane, svarer jeg kort.

Aha. Han nikker og gir sig tankefuld til at stange Tænder.

Idet jeg skyder min Stol tilbage for at gaa, sir han: Want to get a job?

No, thanks, svarer jeg rask, men fortryder det øjeblikkelig.

Et godt job, sir Manden, rejser sig ligeledes og holder mine Øjne fast.

Jeg søger en Mand, man kan stole paa. Det er svært at finde. De er Skandinav. Det er redelige Folk. Vil De?

Hvad drejer det sig om?

Gør Dem klar til at forlade New York, stil paa

Hjørnet foran *The flat iron building* Kl. 11¹⁵ præcis, dér vil De faa Besked.

Allright. Jeg kommer.

Manden la atter tavs Pegefingeren til Skyggen, og jeg forlod Beværtningen, mens nye Spørgsmaal rasede ind paa mig.

Hvem var denne Mand, og hvad var det for en Mission, han vilde ha mig til at udføre? Drejede det sig om en Forbrydelse, eller var det hæderligt Arbejde? Og hvad vilde jeg i saa Fald faa for det?

Det forekom mig, at jeg var i Færd med at træde ind paa et Skraaplan, jeg følte mig allerede halvt brødefuld, jeg var ved at blive stemt ned i en lavere Kaste. Og dog! For første Gang under mit Amerikaophold, følte jeg, at jeg havde en Opgave. Der var nogle, der var afhængige af mig, behøvede mig, ventede mig. Men — det jeg stadig kom tilbage til: Var det for det gode? Jeg drejede ind i en skummel, næsten ubefærdet Sidegade for i Ro at kunne ta Overblik over Situationen. Tvivlen kom igen over mig: Det var maaske alligevel ikke værd, jeg stillede paa det Hjørne, Verden bestod jo ikke af stort andet end Djævelskab, i hvert Fald ikke Bowery's. Da jeg havde gaaet et lille Stykke, hørte jeg et Barn græde ovenover. Jeg saa op. Deroppe, paa 3. Sal i en høj, smal Kaserne saa jeg en ganske ung Pige i Silhuet mod et oplyst Værelse. Jeg kunde ikke se hendes Ansigt. Kunde ikke se, hun græd. Bare høre det. Det lød saa bundløst, saa primitivt fortvivlet. Jeg standsede lige overfor Huset. *Why do you cry?* raabte jeg op. Hun svarede ikke, græd bare, heftigere.

Pigebørn græder vistnok i Almindelighed ens paa amerikansk og dansk, men denne lille Piges Graad

havde noget hjertegribende fortvivlet over sig. *Saaledes græd ogsaa Prærieulveungerne i de dødstille, siddende Vinternætter . . .*

Jeg skraaede over og tog i Gangdøren, vilde op at trøste. Den var laaset.

Why do you cry? raabte jeg saa op igen for dog at gøre noget. Hun svarede stadig ikke, havde ikke Sans for andet end sin Sorg.

Jeg blev staaende længe nedenunder og hørte den lille Pige græde og græde ud i Bowerys fæle Bøhmandnat. Ingen andre hørte det. Eller brød sig om at høre det. Ingen attraaede at stige op i hendes lille formørkede Verden.

Under dette unge Barns sære Graad besluttede jeg pludselig at gaa rolig ind til det, der ventede mig.

Den sidste Halvdel af dette Brev er ogsaa skrevet i Jakobs Værelse, umiddelbart før jeg skal afrejse til — ja Gud ved hvor hen?

Jeg har stukket det nødvendigeste til mig, al min øvrige Bagage har jeg pr. Brev overladt den endnu ikke hjemkomne Jakob som Tak for hans Gæstfrihed. Jeg har naturligvis ogsaa skrevet til ham, at jeg rejser bort, og at han ikke skal vente at se mig foreløbig. Samtidig har jeg bedt ham frankere og afsende dette Brev til dig, hvori jeg har nedlagt tusind kærlige Hilsner.

I Dag er en stor og besynderlig Bevægelse skredet gennem mit Hjerte: Jeg har set den, jeg elsker.

Og har jeg ikke vidst det før, saa ved jeg det i Sandhed nu, at jeg ikke har Rist eller Ro, før jeg faar manet hendes Sjæl igennem de tilsyneladende saa vældige Afstande, der skiller os, før jeg i et Brev føler hendes store genstridige Bogstaver omslynge mig og hviske: Kun dig!

Da jeg i Aftes ved 10-Tiden indfandt mig ude ved Villaen i Charlottenlund — det er nu 8 Dage siden, jeg har været der — fandt jeg den straalende oplyst. Ogsaa de to gammeldags Portlygter, hvori der er indlagt elektrisk Lys, var tændte og lyste skarpt ud over Vejen, jeg maatte skyndsomst fortrække ind i Skyggen.

Imidlertid fandt jeg, at Villaen til venstre for „Iris“ godt kunde se ud til at være blevet forladt, den saa saa død og nedrullet ud, Beboerne var sikkert flyttet ind til Byen.

Altsaa entrede jeg i et ubemærket Øjeblik over Havelaagen og skjulte mig i Buskadset, der dækker den lille Udsigtshøj, som støder umiddelbart op til „Iris“ sydlige Havehjørne. Herfra kunde jeg ubemærket iagttå, hvad der foregik udenfor Villa „Iris“ og — til Dels — indenfor. Gardinerne var nemlig kun trukne for Spisesalens store Ruder, men det var aabenbart, at der derinde foregik noget selskabeligt og festligt.

Da jeg havde siddet en Stund og ikke set andet end en Mængde Skygger af begge Køn flakke over Gardinerne, og den hvidkappede Husassistent, der altid har behandlet mig saa nonchalent, ile gennem de tilstødende Værelser med glasbesatte Bakker, begyndte Tonerne fra Departementchefens store Mahogni-gramola at smyge sig ud til mig. Aldrig i mit Liv er Musik faldet saa forunderligt paa mit Hjerte — aldrig med saa stor Sødme og aldrig med en saa afsindig Smerte. Det var som aabnede selve Paradisets almægtige Porte sig — jeg saa de salige strømme ind i det kridende Lys, jeg vilde rejse mig, følge efter, men kunde ikke. Jeg var fordømt til kun at kunne se! Mens jeg sad der og drak min Elskedes Festmusik, graadigt, ubehersket og uden at blive læsket, kom jeg til at mindes, da jeg engang under et pludseligt opkommende Uvejr laa med min Baad oppe under Kulla Gunnarstorp. Underkanten af Storsejlet fossede igennem den kogende Sø, Lynene hvislede ned omkring Fartøjet, og Strømmen satte Roret ud af Funktion. Paa et vist Tidspunkt gjaldt det Livet.

Derovre paa Sjællandskysten laa „Marienlyst“. Op-lyst og festligt. Man havde „Københavneraften“. Morde sig. Dansede. Ingen derinde havde Tanke for, at ude i Sundet kapsejlede en Mand med Døden!

Denne Episode satte jeg op mod min nuværende Stilling — og fandt denne sidste tusindfold værre.

Under din søde, sorgløse Musik, Inge, stødtes jeg endelig ud i det yderste Mørke . . .

Men dette med Musikken var ikke alt, hvad den Nat gemte til mig.

Pludselig ser jeg nemlig to Personer komme frem i Vinduet i Herreværelset.

En ung Mand og en ung Kvinde. Han gaar hen og lukker Vinduet op, de stiller sig begge tæt sammen i Nichen, og hun sir med høj, klar Stemme: Aa, det var dejligt! Stemmen var *Inge's*.

Der paakom mig en voldsom, næsten uimodstaelig Lyst til at rejse mig op, vise mit hvide Ansigt over Buskadset og raabe hendes Navn. Gudskelov betvang jeg mig. Man skal ikke forsøge paa at raabe tværs over Atlanterhavet. Den, som hører det paa den anden Side, kunde jo let ta Skade paa sin Sjæl . . .

Men jeg kom til at fryse saa inderligt, mens jeg sad der og i Hemmelighed betragtede den lille, henrivende Kvinde, som har styrtet mig ud i alt dette. Ikke af Kulde. Ikke af Glæde. Ikke af Sorg. Men af min hele afmægtige Stilling! Her sad jeg ikke tyve Skridt fra den eneste, som spiller nogen Rolle for mig her i Verden, og saa kunde jeg ikke storme hen og gribe hendes Haand. Det var latterligt. Det var komisk. Og dog! Det var det alligevel ikke . . .

Thi hvem var den unge, elegante Mand, som stod der og konverserede hende paa en dæmpet, intim Maade?

Med et rullede et ganske nyt og svimlende Perspektiv op for mig: Inge var ombejlet! Tilbedt af andre unge Mænd, som droges af hendes besynderlig flyvende Charme. Jeg havde faaet en ny Faktor at kæmpe med, jeg maatte skyndsomt ruste mig og træde den i Møde.

Her blev jeg afbrudt i mine Tanker ved at se Departementchefens høje, smalle Skikkelse, træde hen til de unge ved Vinduet. Han la faderligt Armene om deres Skuldre og førte dem tilbage til Balsalen. Frygtede han mon den unge Mands Forførerinstink-

ter? Ha, ha! Jeg saa den unge bukke, knække ganske kort og hastigt over i Rygsøjlen som attenaarige har for Skik, naar Departementchefen talte til ham. Inge og han er lige høje. Og lige gamle, velsagtens . . .

Endnu en lille Stund blev jeg siddende og bød mit Hjerte frem til, hvad der mere maatte holdes i Beredskab til mig. Men *Tilfældet*, som jo raader for saa meget, syntes ikke at ville berige mig med flere nye Indtryk. Saa tog jeg tilbage til Byen.

Og herinde i Nørrebros tunge Sovenat, som indstiftes og ophæves af Fabrikkernes kolde og umuntre Hvin, lader jeg, Inge, dit lille Navn danse og synge for mig. Inge. Saadan hedder du, og saadan er du. En lille Blomst i Græsset. En lille Klang i Luften.

Ak, jeg kan ikke sige andet og mere, end hvad Tusinder af unge Mænd har sagt i deres Hjertes enfoldige Rigdom, naar det uforstaaelige var over dem: Jeg elsker dig . . .

Denne Dag er min sidste Fridag.

I Morgen tidlig kalder Fabrikkernes Fløjten ogsaa mig: Kl. 6 skal jeg stille paa det Jernstøberi, hvor jeg har faaet Plads som „Lærling“. Mine Penge er nemlig sluppet op.

Men den Nat, som kommer, skal være viet dig, du mit Hjertes velsignede Martrer!

I den vil jeg forarbejde Fortsættelsen af mit næste Brev. Hvad det egentlig skal handle om, aner jeg endnu ikke. Blot ved jeg, at der skal forekomme en stor og mærkelig Kvinde i det. Som Modvægt mod din unge Mand . . .

*Hotel „United States“ Omaha,
Staten Nebraska.*

Kæreste Inge!

Du vil sikkert blive lidt forundret, naar du læser, hvorfra dette Brev er afsendt. Og din Forundring vil sikkert stige til stum Forbavselse, naar jeg fortæller dig, at jeg sidder i Skrivesalonen i Byen Omaha's fineste Hotel, iført et splintrende nyt Sæt Rejsetøj og med Tegnebogen tyk af Dollarssedler. Men for at kunne svare paa dit utaalmodige Spørgsmaal, om hvordan i Alverden det dog er gaaet til, maa jeg begynde ved Begyndelsen, eller rettere sagt dér, hvor mit sidste Brev sluttede.

Som du nok husker, var jeg af en mig ubekendt Mand blevet opfordret til at indfinde mig paa et bestemt Sted i New York og til en bestemt Tid. Det gjorde jeg ogsaa. Nu har jeg ganske vist altid været paa det rene med, at Amerika var alle Muligheders Land — og det er jo ogsaa til Dels derfor, at jeg er rejst herover, — men at man kunde opleve noget saa eventyrligt, som det, der er hændet mig i den sidste Maanedstid, det har jeg dog aldrig dristet mig op til at tro.

Well. Paa bemeldte Sted i New York indfandt sig, til den aftalte Tid, den samme Mand, som jeg havde mødt nede i Bowery. Blot var han nu i ulasteligt Gentlemandress. Han meddelte mig følgende:

De faar nu udbetalt 100 Dollars kontant foruden Penge til Deres Rejse. Kl. 11⁵³ afgaar De fra Central-Station med Natekspressen til Byen Omaha i Nebraska — jeg har reserveret Dem Plads i Sovewaggonen. Og saa —: Hermed overgir jeg Dem et forseglet Brev, som De *personlig* skal overbringe en vis Mr. John Thopson, der venter Dem paa Hotel „United States“ i Omaha. De vil ved Deres Ankomst til Byen faa udbetalt andre 100 Dollars. Om De da paany vil blive sat i Arbejde, afhænger af forskellige Omstændigheder. Men — hør nu godt efter — og den fremmede skruede sin Stemme ned til det mindst mulige: Det forseglede Brev, som nu er betroet til Deres Varetægt, repræsenterer en Værdi af 700,000 Dollars! Jeg undlader ikke at underrette Dem om, at hvem-somhelst, der ved en Skødesløshed fra Deres Side, maatte komme i Besiddelse af Brevet, vil være i Stand til at realisere og formøble den Pengeværdi, det repræsenterer, uden at vi kan faa straffet vedkommende derfor. Det samme gælder naturligvis *Dem selv!*

Dermed fløjtede han ad en Auto, stak mig en Tegnebog i Haanden, meddelte Chaufføren til hvilken Banegaard han skulde køre, puffede mig ind, smækkede Døren i og forsvandt..

En halv Time senere stønnede Natekspressen fra Central-Stationers Perroner med mig ombord ud mod det fjerne Nebraska...

Paa Hotel „United States“ i Omaha stedtes jeg, efter at den flere Døgn lange Rejsefilm endelig var fløjet forbi mig, for Mr. Thopson. Jeg sir uvilkaarlig *stedtes*, for skønt jeg naturligvis aldrig havde set Manden før, var det, som jeg førtes for min Dommer.

Senere hen fik jeg forklaret mig denne Følelse, idet det viste sig, at Mr. Thopson i høj Grad kom til at gribe afgørende ind i min Livsbane.

Mr. Thopson viste sig at være en lidt ældre Mand. 50 Aar vil jeg anta. Han er meget høj, mager, næsten ranglet. Hans Fysiognomi er determineret og paa samme Tid tillukket. Hans Øjne og Blik er en Rovfugls. Han besvarede næppe min Hilsen, men snappede det værdifulde Brev, som jeg havde vaaget over indtil Hysteri, ud af min Haand, brød det, trak et Stykke Papir op og læste. Uden at ytre nogen-
somhelst Bevægelse rakte han mig derpaa, til min store Overraskelse, Brevet med et kort: Læs!

Der stod kun fem Linier:

Hvis Overbringeren af dette værdiløse Stykke Papir nogensinde naar frem til Dem gennem den store Fristelse, jeg i Følge Deres Ordre, har udsat ham for, anser jeg ham ogsaa for at være fuldt ud paalidelig og egnet til fortsat Tjeneste.

Jackson.

De har udført Deres første Opgave tilfredsstillende, sa Mr. Thopson og tog atter Brevet fra mig. Vil De træde i min Tjeneste?

Jeg ved ikke rigtig, sa jeg lidt usikkert, overrasket ved hele den bizarre Situation.

Hvad drejer det sig om, og hvad faar jeg for det?

Well, svarede Mr. Thopson, en Smule venligere. Jeg søger en Slags Tjener. Er blevet ked af Kineserne. Ked af Amerikanerne. Vil prøve en Skandinav. Mit Hjem ligger i Colorado, Klippebjergenes østlige Skraaning. 100 Dollars om Ugen, Kost og Logi. Eh?

Well, svarede jeg og styrtede med lukkede Øjne ind i nye Egne. Jeg tar mod Tilbudet.

Mr. Thopson så op og ned ad mig og sa: De ser ikke videre stærk ud Mr. Mr.?

Günther, indskød jeg:

Günther? Well. Det er for svært et Navn deroppe i Bjergene. Saalænge De tjener hos mig, hedder De *James*. De ser, som sagt, noget spinkel ud, men jeg kan godt lide Deres Ansigt. Jeg er ikke en Mand af mange Ord, og skyer de Folk, der er det. Men hør nu her et Par Ting, som angaar Deres fremtidige Gerning. Sæt Dem ned.

Jeg adlød, og Mr. Thopson fortsatte: Jeg er Enke-mand og bebor sammen med min Datter et større Blokhus i Colorado. Jeg deler min Tid mellem Jagt og Læsning, saa mig faar De ikke meget at gøre med. De skal blot holde Hytten i Stand, passe Dyrene og hjælpe til ved Madlavningen. Og — dette er Deres vigtigste og egentlige Opgave: De skal overalt følge min unge Datter og være hende behjælpelig paa alle Maader. Min Datter kan til Tider være lidt underlig, hun bær paa en meget stor Sorg. Det skal De dog ikke ta Dem nærmere af, men bare opføre Dem roligt, behersket og bestemt. Hvis hun skulde blive for urimelig, henvender De Dem blot til mig.

Om to Timer forlader vi Byen pr. Automobil, inden den Tid maa De ha ekviperet Dem med Lejr-liv for Øje.

Og dermed overrakte den mærkelige Mand mig to checks, en paa 100 og en paa 200 Dollars, samt en Lap Papir, hvorpaa Bankens og Ekviperingshand-lerens Adresser stod. Jeg lovede at være tilbage i Løbet af to Timer og gik.

Naar jeg nu skal holde mig til Sandheden — og det har jeg besluttet at gøre lige fra første Færd — saa kan jeg altsaa, kæreste Inge, ikke fordølge, hvad mine Tanker uafsladelig kredsede om, mens Ekviperingshandleren spændte brune Ruskindsgamascher om mine Ben og prøvede vestamerikanske bredskyggede Hatte paa mit Hoved. Der var, efter min Samtale med Mr. Thopson, opstaaet en Række Spørgsmaal i min Hjerne, som jeg, indtil videre, forgæves krævede besvaret. Hvordan var Mr. Thopsons Datter, til hvis specielle Opvartning, jeg var blevet engageret? Var hun virkelig ung? Og smuk? Og hvad var det for en meget stor Sorg, hun bar paa?

Vilde hun og hendes Far behandle mig som en ganske almindelig Tjener? Og kunde jeg virkelig med Held paatage mig denne Rolle? Hvordan vilde i det hele Livet forme sig for mig deroppe i Klippebjergene?

Kæreste Inge, jeg er en ung Mand. Langt borte i Danmark sidder den lille Kvinde, jeg elsker. Hendes søde, glade Øjne kan ikke hver Dag falde paa mit Ansigt, og de dybe og inderlige Toner, hun hver Aften lokker ud af sin Faders sorte Flygel, kan ikke mere naa mig og ta mig om Hjertet og gøre mig til en god Dreng.

Men til Trods for det, og til Trods for, at der herude i den aabne, haarde Verden stundom skyder blide og bedaarende Piger op ad Stenbroen og faar den hjemløses Hjerte til at hamre lidt hurtigere, saa gaar dog alle mine Ønsker een Vej, og *alt*, hvad jeg arbejder paa gaar henimod eet bestemt Maal. Det vil engang, tror jeg, føre mig ind til en meget stor Glæde eller — ud til en uoverskuelig Skuffelse...

Og — det er som om jeg i nogen Grad savner en *Sympatibølge* fra dig, jeg har ligesom paa Fornemmelsen, at jeg, fordi du ikke daglig ser mig, langsomt er ved at dø ud af dit Hjerte.

Forleden Nat drømte jeg noget mærkeligt: Du havde stort Bal derhjemme paa Villaen i Charlottenlund. Paa en eller anden Maade var jeg usynlig til Stede i Balsalen og såa dig straalende af Festglæde. Mange chike unge Mænd skrev i Aftenens Løb deres Navne i dit Hjerte, hvor der i forvejen kun stod eet. Tilsidst kom der en, som i Kraft af sit kønne Kadet-Ansigt og sin eminente Dansedygtighed fortrængte alle de andre. Ogsaa det, som stod der i Forvejen...

Det maa aldrig ske!

Da jeg returnerede til Hotellet, var man i Færd med at spænde Bagagen paa Autoen, en kæmpe-mæssig, svovlgul Landevejssluger. Miss Thopson sad allerede paa Forsædet, ved Siden af Chaufførpladsen. Hendes Far præsenterede mig kort: Vor nye Tjener. Hedder James.

Jeg tog Hatten af og bukkede, og Miss Thopson, der var usædvanlig smuk — det såa jeg straks trods det omstændelige Automobiludstyr — sænkede langsomt sine lange, sorte Øjenvipper til en Slags Hilsen. Ellers — det såa jeg ogsaa straks — såa hun ualmindelig kold, næsten aandsfraværende ud.

Mr. Thopson tog Plads ved Rattet, jeg blev beordret til at sætte mig op i Bagsædet, og af Sted hylede vi gennem Staden Omaha og ud ad Nebraskas uendelige Landeveje. Først hen paa Aftenen gjorde vi holdt ved Klippebjergenes Fod i et lille men hyggeligt Værtshus „The golden Gate.“

Forinden vi gik til Ro, fik jeg Ordre til ganske tidlig næste Morgen, at vadske Automobilet og om-lade Bagagen paa to Muldyr, som stod opstaldet i Udhuset tilligemed tre smaa satte Rideheste.

Under dette Arbejde søgte jeg naturligvis at pumpe Værten, som stod og saa til, mens han røg sin Morgenshag, for hvad han kendte til den mærkelige Mr. Thopson og hans Liv.

Det var imidlertid ikke store Ting, jeg fik at vide. Mr. Thopson var en faamælt Mand, sa Værten. Men at han maatte være velhavende, det kunde man let skønne. Hver Maanedsdag kom han og Datteren, i Reglen fulgt af en Tjener, ridende ned til Værts-huset. Her hvilede de ud, inden de næste Dag kørte til Omaha i det store Automobil, som Mr. Thopson til Stadighed havde staaende ved Kroen. At de i Omaha forsynede sig med Levnedsmidler, den Ting var ogsaa tydelig nok. Derimod var der noget andet — Værten saa sig lidt sky omkring og fortsatte saa, dæmpet. Jo, det var det, at de nu sidste Gang var kommet derned *uden* Tjener . . . Well, det var der maaske ikke noget at sige til, han kunde jo være bleven deroppe for at passe paa Hytten, men saa var det bare mærkeligt, at Mr. Thopson nu med-bragte, en *ny* Tjener? Selvfølgelig kunde det tænkes, at Mr. Thopson ønskede og behøvede *to* Tjenere, men, hm, uden at ville beskyldte Mr. Thopson og hans lidt forstyrrede Datter for noget bestemt — naaja Colorados Højland har jo saa mange dybe *cannons* og den, der styrter ned, paa den ene eller paa den anden Maade (Værten la et besynderligt Eftertryk paa *anden*) skal nok la være med at sladre af Skole.

Man fortalte mærkelige, rent ud forbløffende Ting der paa Egnen om Thopsons, navnlig om Datteren, men selvfølgelig — Gud bevare Værtens Mund, Mr. Thopson var en myndig Mand og en god Betaler, saa vilde jeg ha yderligere Oplysninger, fik jeg søge dem andetsteds.

Du kan forstaa, at det var under Følelsen af en knugende Uhygge, at jeg den Morgen sluttede Bagtroppen for den lille Karavane, som med Mr. Thopson i Spidsen, langsomt begyndte at sno sig op i Højlandet ad besværlige og farefulde Stier.

Jeg fik iøvrigt god Tid til at tænke over Sagerne, for hverken Mr. Thopson eller hans Datter, som han tiltalte Daisy, mælede ret mange unødvendige Ord, selv ikke under det lille Middagshvil, vi holdt ved en smaragdgrøn, kogende Elv. Og efterhaanden som den ene Cannon efter den anden lukkede sig bag os, steg min Uro.

Landskabet blev ogsaa vildere og mere øde og træforladt, jo højere vi kom op, — det forekom mig, at vi red ind i selve den maalløse Rædsels haarrejsende Rige . . .

Endelig, da Tusmørket forlængst var faldet paa, og man knapt kunde skelne Stien og de Afgrunde, langs hvilke vi red, standsede vi pludselig op foran en stor anseelig Bjælkehytte. Trods Mørket kunde jeg skimte Konturerne af flere Udhuse, og Mr. Thopson, som selv hjalp sin Datter af Hesten, udpegede mig et, som gjorde det ud for Stald og befalede mig at spænde Oppakningen af Dyrene og la dem gaa ind, hvert enkelt kendte sin Baas.

Da Mr. Thopson, efter at vi selv var kommet under Tag, som en naturlig Ting opfordrede mig til

at tænde Primusapparatet, stege Flæsk og lave The, takkede jeg i Hemmelighed min Skæbne, fordi jeg i min Drengetid ogsaa har lært den Idræt.

Imidlertid — dette er Petitesser, og jeg nævner dem kun, for at du ikke skal staa helt fremmed overfor de Forhold, der omgir mig. Jeg vil ikke plage med en længere Beskrivelse af selve Hytten og det lille Rum, der blev mig anvist til Opholds- og Soveværelse, men straks skride til Beretningen af det paa en Gang forunderlige og uhyggelige, som Klippebjergene havde tiltænkt mig at opleve.

Efter det anstrengende Dagsridt og alle de private Sindsbevægelser jeg havde gennemgaaet, faldt jeg naturligvis hurtigt i Søvn. Jeg ved ikke hvorlænge jeg kan ha været lykkeligt borte fra denne Verden og alle dens smaa og store Bekymringer, da jeg vaagnede ved at høre en underlig, ulveagtig Tuden. Jeg syntes, at ha hørt den samme mærkværdig hjertegribende Graad en Gang før, men det stod mig ikke i Øjeblikket klart, hvor det var. Naturligvis sprang jeg op og stirrede ud gennem den lille Glug, som fandtes i Værelsets ene Væg, der vendte ud mod Pladsen foran Hyttens Hovedindgang.

Maanen var kommet over Bjergryggene, alting laa ganske klart og stille, næsten troldomsagtigt belyst derude. Og dér! Paa Husets primitive Trætrappe, sad, med Knæene helt op mod Brystet og Hænderne filtrede vildt ind i hinanden, Miss *Daisy Thopson*!

Hendes fine, dødblege Ansigt var vendt op imod Maanen, og hun græd og græd med denne dybe Rovdyrgraad, men ikke en Taare var der at se paa hendes Kinder, tavst og intimt blinkede Lyset ned i hendes skønne, afsindige Øjne.

Hvad skulde jeg gøre? Gik det an at gaa ud til hende og forsøge paa at faa hende til at gaa ind og lægge sig til Ro? Eller skulde jeg hellere la være at foreta mig noget? Jeg besluttede at raadføre mig med Mr. Thopson.

Mr. Thopson, som var gaaet til Køjs og sov trygt, vidste godt, at Frøken Daisy sad og tudede paa Trappen hver evige Nat. *Han* kunde ikke faa hende fra det. Og *jeg* gjorde sikkert bedst i ikke at blande mig op i det. *For min egen Skyld*. Good-night! Dermed vendte han sig om paa den anden Side og sov ind.

Som ny Mand i Tjenesten, der blot søger at gøre sin Pligt uden videre Vrøvl, vendte jeg tilbage til mit Værelse og forsøgte paa at falde i Søvn. Men det var mig ikke muligt. For det første, fordi den unge Pige blev ved med at sidde og græde derude, og for det andet, fordi min Hjerne ustandseligt arbejdede med, hvor i Alverden det dog var, jeg havde hørt en lignende Graad før.

Pludselig slog det ned i mig, at det var i *Bowery*! Paa akkurat samme Maade havde den lille unge Pige oppe i Vinduet grædt den Aften, jeg rejste fra New York; netop paa denne bundløst fortvivlede Maade, uden nogen Grænse for Sorgen, uden noget Haab om Opdæmning for Graaden og saa med denne ulveagtige Biklang. Jeg husker min Tanke den Gang: Saaledes græd ogsaa Prærieulveungerne i de snestille, hungrende Vinternætter . . .

Jeg kunde ikke gøre for det, førend jeg vidste af det, havde Medfølelsen indsneget sig i mit Hjerte. og et Øjeblik efter sad jeg ved Siden af den unge Pige.

Da jeg tog hendes Hænder — de var brændende hede, mens hun selv rystede af Kulde — saa hun

paa mig med et Par Øjne, der fik det til at svimle for mig. For hun saa ikke *paa* mig. Hun saa *ind* i mig og *igennem* mig. Hendes Øjnes Kraft var ikke af denne Verden og heller ikke hendes Røst. Thi lidt efter lidt stilnede hendes Hulken, og mens jeg varsomt klappede hendes Hænder og beroligende strøg hendes lange, ibensorte Haar, begyndte hun at tale til mig med skønne og taabelige Ord: Alonso, sa hun. For du *er* jo Alonso, selv om dit Haar er gyldent som Rocky Mountains dødsstille Morgener, og dine Øjne er taagede og blaa som Nebraskas Floder i Oktober.

Alonso, hvorfor har du dog tøvet saa længe? Mange Nætter har de røde Krigere spændt mit Hjerte til ustandselig Graad med deres vilde, vemodige Sange, og mange Morgener har den store Høvding „Lynpilen“ blottet sine Tænder i et hvidt Hævnsmil, naar han saa mig sidde ensom og forvaaget foran min Faders Telt.

Var det Kvinderne i dit fjerne Hjemland, Spanien, som holdt dig fangen? Ak, min egen Elskede, naar Natten listede sig lydløst over Colorados flammende Farveland, da saa jeg Natten spænde sig over dit herlige Jerez de la Fronterra. Jeg saa Kvinderne komme hjem fra de blaa Vinmarker med høje, kølige Stenkrukker paa Skulderen, jeg saa Okserne med Moskitonet og de smaa, rødmalede Vinkærrer.

Og jeg saa Druesaften springe i tynde, skinnende Glas og matte Tinbægre, og jeg hørte Mandolinen bæve og gav mit urolige Hjerte ind under dens af-sindige Sødme.

Ak, min unge Elskede, hvormange purpurbrændende Senorita'er har ikke i Hemmelighed sukket dit

fløjlsbløde, romanske Navn under Nordspaniens Palmer, og hvor mange af dem, Alonso, har du ladet gaa til Bunds i dine dejlige, biscayablaa Øjne, siden det varede saa længe, inden du vendte tilbage til mig, Rocky Mountains fortvivlede Dronning?

Min lille elskede Bjerg-squaw, svarede jeg, og jeg optog hendes billedrige Maade at tale paa. Hvor kan du dog tro andet, end at mine Tanker fløj som vilde, usynlige Fugle over det grønne Ocean, over Floridas trolddomssvangre Sumpe og Missouris og Nebraskas uendelige Prærier for tilsidst at forvandles og falde som tindrende Morgendug paa din Faders brune Skindtelt? Og har du ikke mærket, hvor Solen er faldet øm og kærtegnende ind paa din Hud i de Dage, vi ikke har set hinanden? Det var mit Hjertes voldsomme Varme, min Kærlighed, o Datter af de hvileløse Hære, som meddelte sig til dig. Og har du ikke mærket, hvor Stjernerne er blevet dine Venner i de Nætter, hvor du ikke har kunnet hvile din yndige, pigelige Nakke paa min Arms buespændte Runding? Det var, fordi jeg selv stirrede bedrøvet mod de samme langmodige Stjerner og bad dem hilse min Elskede, naar de skinnede i hendes grubedunkle Øjne . . .

Jo, svarede hun og lænede træt sit lille pigeduftende Hoved mod mit hamrende Bryst. Naar du nu sir det, kan jeg godt huske, at jeg har følt det alt sammen. Men hvorfor var det egentlig du rejste fra mig?

Jeg skulde jo hjem til Spanien og hente Sølvbarrer, gik jeg dumdristigt videre. For at kunne købe mig Ret til Optagelse i din stolte, ubesejrlige Stamme. For at kunne købe mig Ret til hver Dag at færdes med oprejst Pande blandt alle dine tavse, frygtløse

Brødre og for med dem at kunne jage den prustende Bison over de blændende Snevidder.

Jeg kan næppe sige dig, hvor jeg glæder mig til at læske min Sjæl ved Lyden af den faste Snees Skrig under mine Mokkasiner og den hendøende Klang af Buestrengen. Mine Øjne brænder af Begær efter at se Blodets Blomster i den blufærdige Sne, og mit Hjerter er opfyldt af den hellige, røde Attraa efter at føle talrige Skalpe slingre om min Lænd.

Og endelig, min lille Elskede, glæder jeg mig helt ør og henrykt til hver Nat at kunne lytte til dit Blods fine Brudebrus bag den tynde, søde Hud, til at kæmpe med dig og besejre dig og selv blive besejret. Hver Nat skal jeg udslette din Vilje og selv forgaa, og hver Morgen skal jeg genopstaa som en glad og driftig Mand, inden den store Aand faar rullet Solkuglen frem over Sierra Nevadas fajancehvide Tinder.

Ak, min egen Ven, sa hun og fattede med begge Hænder om mit Hoved og saa paa mig med sine bundløse Øjne.

Jeg tvivler ikke om, at du kunde blive en god Mand i Stammen; men saalænge den store Høvding endnu kan føre sin Tomahawk og skelne Ørn fra Falk og Ven fra Fjende, blir ingen hvid Mand optaget i de skalperige Hære. Du maa hellere bortføre mig, og lad det da blive til de Indsøer og Have, som gav dine Øjne denne kære, troskyldige Tone, eller lad det blive til de store Urskove, hvor Fjendskab mellem Dyrene ikke kendes, og hvor Menneskers Tale aldrig har lydt.

Ak, min lille Elskede, sukkede jeg. Jeg betvivler næsten at saadanne Skove findes . . .

Jo, jo, jo, ivrede den unge Kvinde. Ser du da ikke, hvor kælent den store Puma slikker min Haand med sin ru Tunge, og hvor trygt de smaa straalende Kolibrier sætter sig i mit Haar for at gøre mig endnu skønnere. Aa, sig ikke, at du ikke ser det, hører du. De gør det jo for *din* Skyld!

Jovist, svarede jeg for ikke at oprive hende. Jovist. Nu ser jeg det, min egen Veninde. Og kan du se det store Lianblad, som kommer glidende ned ad Floden? Det vil jeg standse og gøre dig en Solskærm deraf, at du kan sidde svalt og køligt at flette dine Maatter, mens Dagen gaar over Junglen. Selv vil jeg gaa til den Eng, hvor Hjertegræsset gror og hente en Favnsfuld hjem til Hytten. Og paa Vejen vil jeg plukke Frugter til dig, røde og gule og grønne, og jeg vil gøre dig en Kalabas af det morsomme Træ, der staar i den østlige Jungle, og fylde den med syrlig Kokosmælk . . .

Saaledes sad vi og smaasludrede, mens Natten gik, og Solen beredte sig paa at gaa prægtig og pralende op over Amerika og afsløre os i al vor eventyrlige Taabelighed.

Men i den graa Dagning, mens Natten endnu var os god, og jeg just sad og overvejede, at nu var Tidspunktet vist kommet, da jeg læmpeligt kunde overtale hende til at gaa ind og lægge sig til Ro, sa hun:

Alonso! Din Broders Sjæl kalder paa dig.

Det forstod jeg ikke, men spurgte blot: Hvorfor kalder den paa mig?

Kan du ikke høre, at den lider, fordi den ikke kan komme op af den dybe Cannon. Ak, Alonso, hvorfor var din Broder saa ond, at jeg maatte styrte ham derud, hvor ingen Sjæle spørges? Hvor er det

i det hele taget mærkeligt med jer tre Brødre, som alle hedder Alonso og dog er saa forskellige.

Jeg véd ikke, hvor det kan være, sa jeg, mens en frygtelig Anelse jog igennem mig, men det er ligesom jeg i Øjeblikket ikke rigtig kan huske mine to Brødre. Fortæl mig lidt om dem.

Jo, sa Daisy Thopson. Det er da ikke saa svært. Først var der den Alonso i New York, som jeg elskede, og som stjal min lille Søster, og som aldrig siden blev fundet. Og saa var der den Alonso, der tog Plads her som Tjener, og som jeg først ikke kunde lide, og som senere, da jeg kunde lide ham, lod som han ikke forstod mig, og som jeg derfor styrtede i Afgrunden en Dag, da han stod og kiggede ned. Og saa er der — ja, saa er der dig, min egen Ven, *du* forstaar mig, og *du* elsker mig. Giv mig et flammende Kys paa det at jeg kan synke til Bunds i dine oceanblaa Øjne. . . .

Jeg var ikke videre glad ved Situationen, nu da jeg jo vidste, at den ulykkelige unge Pige havde dræbt min Forgænger. Jeg skød hende læmpeligt tilbage og sa, nærmest for at forhale Tiden: Fortæl mig hellere lidt om din lille Søster. Nej, svarede hun. Hende tør jeg ikke tale om, for da kommer jeg til at græde igen. Men den Alonso, som bortførte hende, og den Alonso, som jeg styrtede i Dybet, de vil begge lide, hvor deres Sjæle saa er, naar jeg græder efter min lille Søster. Thi som jeg græder, græder sikkert ogsaa min lille Søster efter mig, ingen andre i Verden græder paa den Maade, og har nogen først hørt vor Graad engang, glemmer de den aldrig, og har nogen gjort os ondt, vaander de sig i usigelig Pine, hvergang vi græder efter hinanden.

Men gaa nu ind og læg dig til at sove, Alonso, min Ven, thi Fjerntogene fløjter, de smaa Telefoner kimer, og Laksen gaar op mod Red River.

Trods den unge Piges forvirrede Tale, stod det mig straks lysende klart, at hun paa en eller anden Maade maatte være i Forbindelse med hende, jeg havde hørt græde nede i Bowery.

Men paa det og meget andet vilde jeg søge Forklaring den følgende Dag hos Mr. Thopson.

Jeg forsøgte endnu en Gang at overtale Miss Thopson til at la sig bære ind i Seng, men det var fuldstændig forgæves. Overvældet af de sidste Døgns flimrende Begivenheder, trak jeg mig da tilbage til mit Værelse, men inden jeg faldt i Søvn — og det varede paa Grund af min Overtræthed og Ophidselse en rum Tid endnu — hørte jeg den unge Piges Graad igen. Efterhaanden lød den dog svagere og svagere . . .

— Den store Puma spinder i Solpletten foran sin Hule, Alligatoren stikker sit Barkfjæs op af Junglefloden, Antiloperne kommer ned for at drikke, spinkle og nervøse, med lynsnare Sæt i Koderne og Ørerne tilbage, Glenten hænger over Trætoppene som et Aero-plan med næsten umærkelige Duvinger, saa til den ene og saa til den anden Side, Kuguaren brøler, Fjerntogene fløjter, de smaa Telefoner kimer, Laksene springer i Red River og Blue River og Black River, og hvad kan man saa ønske sig mere . . .

Den Dag stod Solen slet ikke op.

Og hvis den *havde* staaet op, havde den kun kunnet skinne paa *to* levende Mennesker i Mr. Thopsons Blokhuslejr, thi i Daggrøets tunge og dødsstille

Time var Miss Daisy vandret hengiven ind paa de evige Jagtgrunde . . .

I de fire Dage vi søgte efter hende blev Mr. Thopson en ældgammel Mand.

Men den femte Dags Morgen, da Dyrene stod op-sadlede og skramlede nervøse mod Granitten, saa jeg en ny Ungdom flyve over hans Ansigt, idet han antændte den store Risdyngge, jeg havde stablet op rundt om Hytten. Det var tydeligt, at han netop i det Øjeblik holdt Afregning med en vis smertefuld Periode af sit Liv og spændte Remmen til den sidste store Distance.

Men for at man kan forstaa det, maa noget fortælles.

Da vi efter det første halve Døgn's forgæves Efterforskning sad sammen i Hytten, sa Mr. Thopson: Fortæl mig alt, hvad hun sa til Dem, da I sad sammen derude paa Trappen. Naar jeg sir, han sa, saa er det egentlig urigtig. For paa det Tidspunkt var Mr. Thopsons Stemme blevet fuldstændig sprængt af i tolv Timer uafsladeligt at ha raabt: Daisy, dear Daisy! ud imellem de kolde, ekkogjaldrende Klippevægge. Han *hviskede*.

Jeg gengav da saa godt og saa nøjagtigt, jeg kunde, den taabelige og dog saa skønne Samtale, jeg havde haft med hans Datter. Under det hele sad Mr. Thopson tavs, han led øjensynlig ved at høre det, han gerne vilde. Men da jeg sluttelig nævnede, at jeg en Aften nede i Bowery havde hørt en ung Pige græde paa den samme underlig ulveagtige Maade som Miss Daisy, sank Blodet fra hans Ansigt. Han havde under det foregaaende siddet og stirret ind i Kaminilden med store, tørre Øjne, nu drejede han langsomt Ho-

vedet om imod mig og saa paa mig med stive, for-
gjorte Træk, og næsten uden at bevæge Læberne,
hviskede han: *Det har været Molly. Det har været
min yngste Datter . . .*

Jeg saa, at den gamle Mand var en Besvimelse
nær, men nu gjaldt det fremfor alt om ikke at slippe
Traadene, jeg hentede en Flaske Whisky og skænkede
ham et helt Glas. Han drak det i een Slurk og sa
saa: I dette Øjeblik føler jeg det som en stor Synd,
at jeg ikke husker deres rigtige Navn, James. Men
naar De nu vil sige —

Kald mig kun stadig *James*, afbrød jeg. Med Nav-
net er det foreløbig det samme.

Ja, sa Mr. Thopson. Med Navnet er det foreløbig
det samme. — Men det vil jeg sige Dem nu i dette
Sekund, at bryder De Dem om en gammel Mands
Venskab —

Taarerne strømmede ned over hans brune, benede
Ansigt, og jeg kunde ikke andet end lægge Armen
om hans Skulder og sige: Mr. Thopson. En baade
god og ond Skæbne har ført mig til Dem. De kan
altid regne med mig og stole paa mig. Men for at vi
kan faa Kraft til at lette de Taager, som har sænket
sig foran os, er det nødvendigt, at De tar Dem sam-
men og fortæller mig netop saa meget, som De synes,
jeg behøver at vide for at kunne være Dem til nogen
Nytte.

Kære unge Mand, sa han og tog min Haand. Alt
vil jeg fortælle Dem, og naar De har hørt paa mig,
vil De bedre forstaa, hvorfor jeg ser paa Dem som
paa en Aabenbaring.

Jeg skænkede Whisky til os begge og satte mig
atter paa min Plads.

Jeg er ud af en gammel rig Amerikanerslægt, begyndte Mr. Thopson. Og deri bunder vel hele min Ulykke. Thi der kommer sjældent noget godt ud af at arve en Mængde Penge og ikke at være vant til Arbejde.

Kort efter jeg var blevet myndig, foretog jeg en større Rejse gennem hele Amerika og traf oppe paa Klondykekannten en ung, forunderlig smuk og vild Kvinde, i hvem jeg blev heftig indtaget. Hun gengældte ikke mine Følelser, idet hun var dødelig forelsket i en Halvblods-Indianer, der paa den Tid var navnkundig som Nordamerikas dygtigste Bjørnejæger.

Imidlertid fik jeg, halvt ved Vold og halvt i Kraft af min store Rigdom, overtalt hende til at blive min Hustru og følge mig til New York. Der gik ikke lang Tid, inden jeg opdagede, at hun selv var ud af Indianerslægt, Moderen var, saa vidt jeg husker, renblodet Dakotaindianer. I fire Aar levede vi sammen i et grænseløst uroligt Ægteskab; hun længtes idelig tilbage til Klondyke, sin Bjørnejæger, de store Skove og Gud ved hvad, og kort Tid efter at hun havde født mig min yngste Datter, forsvandt hun nordpaa. Eller vestpaa, eller sydpaa. Nok er det, de store Skove havde for evigt opslugt hende og dermed næsten alt, hvad jeg aandede for i denne Verden. *Næsten*, sir jeg. Thi jeg sad jo tilbage med to smaa Piger, og i dem genfandt jeg efterhaanden, hvad der havde været min Ungdoms Lykke og Ulykke. De blev deres Moders udtrykte Billede, vilde og skønne som hun og med Udveen og Vandrersblodet i sig.

Da nogle Aar var gaaet, begyndte jeg atter at føre et meget selskabeligt Hus i New York, og da min ældste Datter var blevet 20 Aar gammel, blev

hun forlovet med en ung Spanier, Alonso, som paa Grund af sin elegante og hjertevindende Optræden havde vundet Indpas i vort Hjem.

Imidlertid havde der nu altid været et eller andet ved ham, som jeg ikke rigtig kunde blive klog paa, og som jeg ikke kunde lide, men Ungdommen, véd De jo nok, bryder sig fejl om de gamles Bekymringer, naar Kærligheden er over den.

Imidlertid skulde jeg ha holdt fast ved mit Standpunkt og ha forbudt min Datter Omgang med ham, for en skønne Dag havde Fyren, under et eller andet Paaskud, lokket hendes yngre og endnu mere godtroende Søster med sig ud i det New York, som altid skeler til Sing-sing og den elektriske Stol.

Trods et halvt Aars ihærdige Eftersøgninger lykkedes det ikke at finde hverken min Datter eller Forbryderen. Daisy, min elskede lille Pige — Gud glæde hendes gode Sjæl højt over Rocky Mountains — hun blev vanvittig af Sorg over paa een Gang at miste sin lille Søster og at se den, hun elskede, afsløret som Forbryder. Da alt Haab var ude, lod jeg bygge denne Hytte heroppe i Klippebjergene for at være saa langt som muligt fra Mennesker og hvad Menneskers er. Og heroppe skulde jeg altsaa miste min kære ældste Datter og heroppe — Menneske! Har De virkelig hørt Mollys Ulvegraad? Aa, jeg véd, det maa være hende! Aldrig har jeg hørt nogen i Verden græde paa den sære, uhyggelige Maade som mine smaa Piger. Kan De finde Huset igen? Tror De, tror De?

Jeg beroligede den gamle Mand saa godt, jeg kunde og fik ham endogsaa overtalt til at gaa ind og lægge sig, for at vi den følgende Dag kunde fortsætte Ef-

tersøgningen af den unge Pige med fornyet Kraft. I mit stille Sind, ansaa jeg det ganske vist for haabeløst.

Udpaa Natten vaagnede jeg imidlertid ved at høre ham raabe sit utrøstelige *Daisy, dear Daisy*, snart nær ved og snart fjernt, men Klippebjergene beholdt deres Hemmelighed, og kun det spottende Ekko svarede . . .

Endelig den fjerde Dags Morgen red Mr. Thopson af Sted med to store Planker, Økse og Søm, og da Oktoberdagens Rustsol var ved at gaa ned bag Rocky Mountains, saa jeg paa en nærliggende Fjeldtop, i kulsort Silhuet mod de ildrøde Aftenriger, et stort, raat Kors. Det var Mr. Thopsons memento over „Klippebjergenes Dronning“ . . .

Der var et Par Ting, som jeg i disse Dage strejfedede ligeoverfor Mr. Thopson. Den ene var den mærkelige Maade, hvorpaa jeg var blevet engageret i New York. Til Svar havde Mr. Thopson kun trukket paa Skuldrene og sagt: Jeg er en Særling i saa mange Ting. Det andet, som jeg kun med yderste Forsigtighed berørte, var Miss Daisy's Nedstyrtning af den forrige Tjener. Da jeg berørte dette Emne, blev Mr. Thopson meget bleg og sa blot: Dont understand . . .

Mr. Thopson havde altsaa bestemt, at hele Blokhuskomplekset skulde gaa op i Luer, inden vi forlod Stedet.

Jeg ved ikke, hvad han selv tænkte, da vi den femte Dags Morgen efter Miss Daisys Forsvinden holdt et Stykke nede ad Fjeldet med vor lille Hestekaravane, der var skræmt i Øjnene og nervøs paa

Grund af Brandlugten, og saa den tykke sorte Røg stige op mod den uskyldige Himmel. Han sad med et eget uudgrundeligt Udtryk i Ansigtet, men det var, som sagt, som var en ny Ungdom blæst over ham, maaske tænkte han nærmest paa det, der nu laa forude, han var vel opfyldt af stærke Forhaabninger om ved min Hjælp at genfinde den yngste Datter.

Jeg maa sige, at jeg den Morgen ellers ikke funderede saa meget over, hvad Mr. Thopson tænkte.

Mens Røgen fra de brændende Træhuse steg op mod Colorados Morgenhimmel, tænkte jeg blot, at dette var en skøn og storstilet Autodafé for lille Daisy Thopsons formørkede Sjæl.

Nu gik hun vel endelig helt ind i den Drømmeverden, hun attraaede hernede paa Jorden. Nu blev hun vel endelig for Alvor optaget i de røde, hvileløse Hære, gled i Kano over disede Indsøer, tændte Baal langs vemodige Floder og bøjede sig under den store Høvdings Hævnsmil.

Ak, lille Daisy Thopson, maa du blot aldrig droppe længes efter den sidste „Alonso,“ men gaa ind til en Evighed, der er ligesaa blaa og glad og meningsløs som Sangene i dit fine, forvildede Hjerte. Maa vi blot aldrig høre dit Suk i Nebraskas forrygende *Tornados* eller i Colorados dødkolde *Blizzards*.

Fjerntogene fløjter, de smaa Telefoner kimer, og nu er det os, som maa drage af Sted. Sov da vel, o Rocky Mountains lille Dronning, hvor dyb den Cannon end er, paa hvis Bund du ligger!

Den store Puma spinder, Kuguaren brøler, Bæveren gnaver, og Laksene springer i Red River og Blue River og Black River...

Da vi var kommet ned til „The golden Gate“, afhændede Mr. Thopson skyndsomst baade Heste og Muldyr til Værten, lod Automobilet køre frem og i Løbet af en Tid, der var fabelagtig kort i Forhold til den store Distance, suste vi til Omaha, entrede Ekspresen til New York og sidder nu, efter en Uges ihærdige og til Dels resultatløse Eftersøgninger af den lille Miss Molly, atter i Omaha!

Jeg vil ikke fremkomme med en detailleret Beretning om alt, hvad der er passeret os i de sidste otte Dage, men blot fortælle, at Sporet af den unge Pige efter Opdagelsespolitiets Mening, gaar over San Francisco til Kina. Man mener, at der er Tale om et Tilfælde af den saakaldte „Hvide Slavehandel.“

Og derfor er vi nu paa Vej til „det himmelske Rige“!

Mr. Thopson er blot standset op her i Omaha for at afvikle sine sidste Pengeforhold i det Land, der er blevet ham saare forhadet, og hvortil han aldrig agter at vende tilbage.

At jeg stadig ledsager ham, er en Selvfølge, han kunde slet ikke undvære mig, og han har lovet at hjælpe mig paa alle Maader. Blot vil han ha, at jeg, naar vi nu forhaabentlig har fundet hans Datter, skal gaa ind i en eller anden stor Virksomhed. Men, sir han, hvad enten vi finder hende eller ikke, saa skal Franz Ginther (han kan ikke sige ü) være en holden Mand Resten af sine Dage.

Du kan altsaa forstaa, min egen lille Veninde, at nu blæser de frodige Passater med mig, og, ikkesandt, det vil du tænke paa, naar unge, gyldne Fugle bruser frem i de hjemlige Horisonter og for et Øjeblik forblænder dine Øjne.

Inden jeg slutter dette Brev, som jeg begyndte
at skrive paa i Gaar Aftes, vil jeg indføje et Digt,
jeg skrev en Aften i New York, og som jeg har kaldt

KÆRLIGHEDSSANGEN

O, hvad er det i det fjerne,
som i Aften kalder paa mig
og besværger mig at løse og at løfte og at tage
og at skyde Farveglæder ind i farveløse Dage?

O, jeg aner det og føler,
at snart svinger jeg i Rytme
med Rytmer i det fjerne,
og snart gaar Søgelyset
mod de nye Fabelverdner
som dæmrer i min Hjerne...

Men hvem er det langt østpaa,
som i Aften kalder paa mig,
og som beder mig at give uden Grænser, give, give
og vække Pigerdrømmen om Frodighed til Live?

O, jeg aner det og føler
at jeg snart formaar at hæve
gode, hemmelige Glæder
og smykke den, jeg elsker,
med nye Diademer
med gyldne Gave-Kæder...

Se!

Her staar jeg som et Centrum
for alt det, jeg ikke kender.

Se!

Nu strækker jeg imod dig
nye rige, rige Verden
mine tomme, hule Hænder.
Jeg vil tænde dine By-Lys.
De skal straa, de skal skinne.
Jeg vil høre dine Floder tordne,
dine Kilder rinde.
Jeg vil vække døde Lyde,
de skal genopstaa og klinge.
Jeg vil fange dig, Amerika,
i mine Lasso-Ringe!

Først spør jeg da dig, Alaska: Hvad kan du
gi min Elskede?

Ak, toner det vemodigt ned til mig fra det fjerne,
fjerne Land. Først og fremmest maa jeg gi hende
Yokonflodens trøstesløse Is-Sang.

Yokonfloden som saa ofte har sunget Dødssangen
for trætte, trætte Mænd og trætte, trætte Hunde,
naar de segnede maalløse om i den hvide Vinter
under Forsøget paa at naa frem til Gulddistrikterne...

Jeg maa ogsaa gi hende de ulykkelige Guld-
graveres dybe Suk, naar de vaagnede op til en af
Alaskas nye bitterlige Dage; og Klondike-Bar'enes
skarpe Revolverskud, og det dumpe Smat af Blyet,
som gaar ind i Bjælkerne bag et ophidset Ansigt, kan
jeg heller ikke forskaane hende for. Men til Gen-
gæld skal hun ogsaa ha Glimtet af Alaskas blanke
Laks i Spring over Yokons Strømhvirvler, Blok-
husenes raa Konturer, og Mændenes friske Slæde-
raab: *Mush, mush*, naar de endnu fortrøstnings-
fulde styrer op imod Eventyret. Og jeg vil la

hende se, hvorledes de store Rener sagtmødt sænker Mulerne mod det fugtige Lav, og helt ude fra Pribylowøerne og Unalasjka vil jeg paakalde Sælernes glade Gøen...

Alaska, svarer jeg tilbage, jeg frygter for at den, jeg elsker, ikke kan finde Behag i dit barske Lands barske Glæder, og jeg spør dig, Kanada: Hvad kan du gi min Veninde?

Jeg kan gi hende de uendelige Skove, synger Kanada. Den store Fiskeflod, den Store-Bjørnesø og den Store-Slavesø. Jeg kan lade hende se Sortebjørnen rave om mellem Blaabærbuskene, og jeg kan vise hende Graabjørnens vældige ildrøde Gab. Jeg kan bringe hende et Par blaasorte Irokeser-Skalpe, og paa et Halssmykke af hvide Rovdyrtænder skal det heller ikke komme an...

Jeg kan gi hende Blinket af Brænde-huggernes Økser og den knappe Hug-Lyd, naar de bider i de frostsprøde Naaletræer. Og jeg kan mane frem af de henfarede Tider mokkasinsbløde Navne som „Stifinder“ og „Ørneøje“ og „Ulvedræber“...

Jeg takker dig, Kanada, og jeg spør jer, I forenede Stater, om I har noget at gi min Elskede?

Ja, svarer det mundrapt fra New York. Det har jeg, Manhattan. Jeg gir hende gerne Hammer-slaget i mit Navn og viser hende min tændte Aftenby, men mit inderste Væsen vil jeg ikke afsløre for hende, thi da vil hun forfærdes over dets formaalsløse Rastløshed...

Jeg, falder Rocky Mountains ind, jeg gir hende til Beroligelse en kulsort Bjergfyr mod den gule Morgenhimmel. Og jeg, jubler Kalifornien, jeg gir hende gladelig alle mine blaa og røde Automobil-

landeveje. Og jeg, græder Ohio-River, jeg gir hende min evindelige Sørge sang over Onkel Tom...

Og jeg, mumler Mexiko, jeg vil lade hende lugte til den drivende Krudtrøg af alle mine Revolutioner, skænke hende et Par Hokkahøns og maaske en Diamandskade, og Tarahumarernes herlige Hjemstednavn: *Chihuahua* og Blomsterbriserne, som kommer ind fra den mexicanske Golf...

Og nu I, sir jeg til Nicaragua, Costarica, og Panama, hvad kan I byde mig og den, jeg elsker?

Ak, svarer Mellemamerikas smaa Stater. Det er ikke store Ting. Udover en Række ildsprudende Vulkaner og nogle frygtomme Tapirsvins Grynt i de plantesaftige Sumpe kan vi kun gi dig: Det karibiske Hav. Men bagved disse tre Ord vil du sikkert ogsaa kunne se sorte Piratflag, blodrøde Sø-røverskærf og kolde Krumsabler.

Og du vil mindes de kække Kariber, som fra Sydamerikas Fastland ilede ud paa de smaa Antiller og førte de vege Aruakers skønne Kvinder videre med sig til de vestindiske Øer, hvor de den Nat i Nat pludrer deres eget Sprog, der er blødt og kælent som de smaa Antillers smaa Rullesten...

Og tværs over Have og Tider og Folkeslag vil din broderlige Forstaaelse flyve mod de kraftfulde Karibfolk, som elskede det søde Menneskekød og af hvis Navn, der fremsprang det brølende Ord: Kannibal.

Stille!

Kan du høre, nu rejser Amazonflodens vældige Springbølge, *Pororoca*'en sig —

Og nu — tordner den de 800 Kilometer ud imod det aabne Ocean, og nu hvirvler og fraader og hvæser og synger den Sangen om Brasilien!

Brazilien, Brasilien, i dit knitrende Navn lyner de hvide Diamanter, Brasilien, Brasilien, i dit Eventyrnavn fordølger sig de eviggrønne Silvas, og kun Amazonflodens Pororoca formaar i et tordnende Nu at hæve højt, højt imod den skyløse Himmel, dine Carnauba-Palmer og Rødtræer og Jakaranda'er, dine snohalede Aber og nibæltede Bæltedyr, dine sorthalsede Svaner, dine funklende Bynavne: Diamantina og Diamantino og dine flydende Flodnavne: Araguaya og Uruguaya...

Aa, Brasilien, dine Rigdommes Mangfoldighed overvælder og sønderknuser mig, jeg tørster imod fattige Egne, og højt flyver min Sjæl over Bolivias Saltlejer og Argentinas faareplettede Pampas, indtil jeg segner sagtmodig ned hos dig, Broder Ildlænder! Ja, svarer min Ven, Jahganerhøvdingen. Nu er du endelig naaet til Vejs Ende. Mæt af Farver og vellystige Navne skal du nu, taknemmelig for lidt, følge mig under Pategoniens gode, graa Himmel, med Gaasehud paa Kroppen i det raakolde Vejr; sjiip, sjiip, sjiip, skal du vade i mine vaade Fodspor, mens Regnen rinder af dit Haar, og først naar dit Hjerte atter blir tungt af Længsel efter hedere Farver, gir jeg dig fri.

Smed da, Broder, Pategoniens taagefugtige Smykke som det sidste Led ind i den Kæde, som skal pryde din Elskedes Hals!

Hver Morgen travler jeg nu af Sted til Fabrikken.

Jeg gør det selvfølgelig og gerne, skønt ingen lille Kvinde hilser mig God Morgen og ønsker mig en god Arbejdsdag, og skønt ingen venter mig hjem ved Fyraftenstid.

Jeg véd ikke, hvad man skulde bruge sin Fantasi til om ikke netop til at hjælpe En over de tomme og vanskelige Timer, til Trøst og Lise og Afstivning, naar Ensomhedsfølelsen og den momentane Fortvivelse, der vist hæfter ved al grøn Ungdom, lister ind paa Ens Hjerte.

Og saaledes gaar det til, at jeg allerede Klokken 4³⁰ om Morgen, naar mit Vækkeuhr larmer mig op til en ny vaandefuld Dag, begynder at skyde mine egne Glæde-Billeder ind over den graa Virkelighed.

Klokken er 4³⁰. Hvilket tørt og plebejisk Faktum! Men ingen i Verden kan da forbyde mig, at forestille mig, den er 9? Den *er* altsaa 9, og derfor kan jeg passende blive liggende et lille Kvarterstid endnu...

Lyset siver læmpfældigt ind bag de lette, vinrøde Silkegardiner, den nye Dag melder sig, stille og reserveret overfor hvornaar det maatte behage mig at lukke den ind.

Inge! Sover du, min egen Ven? Ved du ikke, at Lyset længe har længtes efter at styrte sig i dine glade Barneøjne, og at Formiddagsbrisen ikke faar

Ro, før den faar leget med dit yndige, blonde Haar? Nu staar jeg op og tar Styrt, Inge, skyller din søde Pigeduft af mig og gaar fra dig ud i Hverdagen, det gaar virkelig ikke an at ligge længere, tænk alle de Mennesker, der venter paa mig og den store Post, som har dynget sig op paa mit Skrivebord. Hvide Konvolutter. Og gule. Og blaa. „Idet vi anerkender Modtagelsen af Deres ærede Skrivelse af — — Ha, ha!

Jeg tror ikke, jeg faar Tid til at komme hjem til Frokost i Dag, vi har saa travlt paa Fabrikken.

Farvel, min søde lille Pige, og husk, at selvom vi ikke ser hinanden i mange, lange Timer, og Biler og Sporvogne og Mennesker løber os imellem, saa er vi dog forbundne ved hemmelige Baand, vore Døgn er een lang Blomsterkæde, Nætterne, det er de hede, hvide Elskovsblomster selv, og Dagene er de friske, grønne Blade imellem...

Idet jeg gaar ned ad den stejle, mørke Trappe og træder ud i den stille Gade, hvor Arbejderkasernerne stirrer paa mig med deres døde Vinduøjne, stiger mit Humør. Ha, ha, tænker jeg. Her gaar nu jeg som en simpel Arbejder til Fabrikken, jeg, Fabrikkens Herre og Administrator med Bil og Villa og venlige Øjne bag de blanke Lorgnetter. Tænk at jeg med saa stort Held har kunnet omdanne hele min kendte og respekterede Person! Aa, hvor det fryder mig at blive skældt ud af Værkfører Pontoppidan, han skulde bare vide — — Og hvor det morer mig at mumle genstridig i Skægget og drævende og lemmedasket at hente Svendenes Frokostbajer.

Og hvor det henrykker mig indtil Fortvivlelse at staa og tæve paa alt det bulede Jernskrammel med

en centnertung Forhammer. Sommetider er jeg lige ved at glemme, at det kun er for Sjovs Skyld det hele. For tænk, hvis det var for Alvor!

Men nu synes jeg naturligvis, at det er morsomt — ogsaa med al den øredøvende Støj. Saa kan man synge, uden nogen hører det uden en selv. Det er ligesom, naar man staar udenpaa Toget... Rundtomkring optræder *Ilden*. Den spruder. Tør og ekstastisk. Den vælder i bløde Ildbølger. Vesuv. Hekla. Stromboli.

Og den danser i lyse, djævelsk-lystige Flamme-danse.

Og mens Gnisterne fyger mod den danske Oktobereftermiddags blaasorte Skumring, smedder jeg smaa Vers og Viser. Nej, de kommer ikke frem her. De dør derinde i den store Maskinhal, ligesom de lyse Funker.

Naar Fabrikken fløjter af til Fyraften, gaar jeg hjem. Ha! Hvor kosteligt: Jeg *gaar*! Men ogsaa det, morer mig. Og hvorfor skulde man egentlig ikke kunne blive ked af at køre i Luksusvogn? Jeg *er* blevet det — forlængst.

Hjemme paa min fattige Hybel staar Fru Svendsens Frikadeller og holder sig varme paa Kakkelloven.

Jeg spiser dem som en træt og sulten Hund, mens mine Øjne hænger ved Væggens religiøse Platter. „Hvad er et Hjem uden Fader? „Nej...

Men naar jeg har spist, saa hæves Fortryllesen.

Saa falder de skimlede Vægge, Taget løftes og Gulvet synker. Med et er jeg atter den unge, elegante Forretningsmand og Inge min straalende Frue.

Jeg hæver mit Glas med den lystige Champagne mod Inges, Krystallet ler og græder, og Inges overstadige Øjne lyser Jublen og den grænseløse Glæde ind over mit Hjerte.

Jeg kaster mig paa Knæ foran hende, huler mine Hænder til en Skaal, og Inge lader sin Skildpaddekam og sine Naale regne deri...

Og Inges Haar bruser hende stille ned over Skuldrene, et fjernt og forjættende Smil tegner sig om hendes Læber, og vi gaar op i de aftenlige Lande, hvor Ord ikke behøves, og hvor alt er tilladt, fordi alt er Kærlighed.

Kære Franz!

Det er forfærdeligt pænt af dig at sende mig saadan nogle lange Breve derude fra den brogede Verden, jeg er virkelig styrtende glad for at læse dem.

Det er næsten *utroligt*, hvad du oplever. Eller hvad du faar ud af det, du oplever. For lidt digter du vel nok selv. Ikke? Aa, men det maa være dejligt at kunne digte sig fra det hele. Og tænk, at du kan klare Sproget saa godt?

Men — jeg synes rigtignok, at din Tone ligeoverfor mig mildest talt er meget fri — for ikke at sige frivol. Fordi man er Barndomskammerater, og fordi man en enkelt Gang efter en animeret Balaften har kysset hinanden og lovet hinanden en hel Bunke dumme Ting, behøver man da ved Gud ikke at tage det *saa* højtideligt!

Jeg ved ikke, om det er fordi, du er kommet saa langt bort, at du anser det for passende, at anslaa denne intime Tone? I hvert Fald beder jeg dig meget indtrængende om at dæmpe den.

Papa spurgte forleden, om han ikke maatte læse dine Breve, og jeg blev nødt til at lyve noget sammen om, at jeg havde forlagt dem, for naturligvis vilde han blive *rasende vred*, hvis han saa alt det mærkelige, du skriver til mig.

For Resten har du helt glemt at sende Hilsner

med til ham, og det synes jeg er rigtigt, rigtigt stygt af dig, du véd jo, hvor meget Papa interesserer sig for dig.

Naa, nu vil jeg ikke skælde mere ud, saa tror du vist, at jeg slet ikke bryder mig mere om min gamle Ven Franz. Og saa vidt er det dog heller ikke kommet.

Du vil vel gerne høre lidt Nyt herhjemme fra, men det kan jeg nok se, at det jeg oplever, er kun Smaating mod alt det underlige, som hænder dig.

Vejret er stadig godt, og her er dejligt herude i Charlottenlund, men du ved jo nok, at jeg har en lille *faible* for Strøget, og næsten hver Eftermiddag tager jeg til Byen og drikker The hos Metz sammen med nogle Kursusveninder. Det er vældig Fest. Forøvrigt læser jeg Fransk og synger, hvilket sidste jeg elsker. Lige da du var rejst, var her lidt tomt efter dig, men saa plagede jeg Papa, om jeg ikke maatte faa Lov at faa et Efteraarsbal, og forleden havde vi det, og det var rasende sjovt. Det kneb jo lidt med at skaffe Herrer, men de, der var, var mægtig flinke, og især syntes jeg om en ung Hr. Bruno (Søn af Etatsraaden!) han mindede saa meget om dig, men uden at saare dig tør jeg vel nok sige, at han dansede en *lille* Smule mere vidunderligt. Og at danse er stadig mit det bedste...

Vi blev vældig fine Venner og Dus, og Papa syntes ogsaa saa godt om ham, blot kan han ikke lide, at han vil være Skuespiller, men Papa er jo af den gamle Skole, ved du nok.

Nu vil jeg slutte, jeg skal op og klæde mig om, for Holger (det er Hr. Brunos Fornavn) har indvi-teret mig i det kongelige. Sikken Fest vi skal have

i Bilen hjem! Ved du for Resten, at Papa har købt en stor ny „Teatervogn“? *Pragtfuld*, siger jeg dig?

Nu op med Humøret derude, kære Franz, og skriv endelig snart til mig igen, jeg er voldsom spændt paa, hvad du oplever mere. Jeg læser dine Breve paa Sengen som en hel Roman.

Mange venlige Hilsner
fra
Inge.

Jeg har lagt Inge Schäfers Brev ind mellem mine Brev- og Dagbogskladder.

Der skal det ligge og synge sin egen Tone imellem mine Ord-Legioner.

Desuden — hvis en Gang de Øjne, jeg elsker, skulde komme til at flyve henover denne fortvivlede Del af mit Liv, bør intet Led fattes —

Da jeg havde læst det lille Brev, lo jeg længe.
Senere græd jeg.

Og senere igen blev jeg ganske rolig. Ikke i almindelig Betydning. Det var en særegen Ro —: Den *dirrende*!

Inge er et umuligt og henrivende Barn. Hun forstaar intet.

Jeg hader hende.

Jeg elsker hende.

Søndag igen.

Tidligt i Formiddags gav jeg atter mig selv ind under den direkte Smerte. Tog ud til „Iris“.

Træerne er nu næsten afbladede, Buskadset paa Højen kunde ikke mere bruges til Skjulested. Til alt Held fandt jeg Nabohusets Kælderdør aaben, jeg listede ind i den forladte Villa og tog Stade i Gavlvinduet i Stueetagen. Herfra havde jeg næsten kunnet se ind i Inges Soveværelse, der ligger vis à vis, hvis der ikke havde været trukket for. De hvide Gardiner bevægede sig sagte i Brisen.

Den første Timestid skete der intet. Jeg hørte Døre smælde ovre paa „Iris“, og et Øjeblik syntes jeg, jeg hørte Inges Stemme. Ellers intet.

Det var en smuk og stille Formiddag. En af dem, paa hvilke man føler, at nu forbløder Somren. Den der ikke selv forbløder med, ser da ind i et eget, evigt Foraar . . .

Ved halvelve Tiden kom Chaufføren med Cigaret paa. Gav sig til at pusle i Garagen. Klokken 11 kørte han den aabne Vogn op foran Hovedtrappen. Brølede.

Omtrent ved samme Tid indfandt der sig en chik ung Mand. Han nikkede venskabeligt til Chaufføren og forsvandt ind i Huset. Var det Hr. Bruno?

Faa Minutter efter træder Departementchefen ud ad Døren. I Formiddagsdress. Bag ham toner Inge og den unge Mand frem. Der følger en kort Raadslagning med Chaufføren. Om hvor de skal køre hen velsagtens.

Inge er i noget skotsktærnet noget, som klær hende fortræffeligt. Kort Kjole. Hue med kæmpe-mæssig rød Pompom og lave amerikanske Sko.

Hr. Bruno er i pløjjordfarvet Tøj. Mørkegrønt Slips og dito Strømper. Han viser sig at være identisk med den unge Mand, som gelejdede Inge hen til det aabne Vindu hin Balaften, knækker over i Ryggen paa samme purunge Maade.

Han er smuk. Regelmæssige Træk og et kultiveret, indtagende Smil.

Man stiger til Vogns: Departementchefen og Inge i Bagsædet, Hr. Bruno hos Chaufføren. Afgang.

Vognen knaser let i det tykke, hvide Grus, duver ud paa Vejen og sætter Kurs efter Jægersborg Allé.

De skal vel en Tur op i Nordsjælland. Folehave?
Blot Hr. Bruno nu ikke informerer Inge om Efter-
aarets „Tungsindighed“ . . .

Etatsraad Bruno bor i Ryvangen.

Jeg fandt hans Adresse i Telefonbogen oppe paa Fortunen, hvor jeg drak en Kop Kaffe i samme Anledning.

Da Mørket var faldet paa, tog jeg ind for at se paa hans Villa. Den er stor og tyk og rød. En Smule udskaaret Træværk foran Indgangsdøren, lidt Vildvin op ad Sydveggen. Mens jeg stod og betragtede den, kom Hr. Holger Bruno hjem. Han saa skarpt paa mig i Forbifarten og vendte sig en Gang for at se efter mig, inden han gik ind.

Det har naturligvis forekommet ham besynderligt, at en Mand stod og gloede saa fortabt paa hans Hjem . . .

Jeg trak mig straks tilbage til en Byggeplads lige overfor Villaen, hvor jeg skjulte mig saa godt, jeg kunde, idet jeg dog stadig sørgede for at ha Udsigt til Huset. Der var ikke Lys i nogen af Værelserne, men kort efter at Hr. Bruno junior var gaaet ind, blev der tændt i et paa første Sal; Hr. Bruno viste sig i Vinduet, kiggede efter, om jeg stod der endnu, og rullede ned.

Længe blev jeg staaende der overfor Villaen og beskæftigede mine Tanker med den unge Mand.

Han kan vel være 18—19 Aar. Han er smukt bygget, har et fint og levende Ansigt og et eget beredvilligt Smil. Hans Stemme har jeg endnu ikke hørt, men jeg tvivler ikke om, at den er dæmpet og melodisk.

Hr. Brunos mørkeblonde Haar falder i en svær Bølge ned over den højre Halvdel af hans Hoved, og Lyset luer i det paa en kærtegnende, silkeblød Maade.

Alt i alt er han sikkert en fin og god ung Mand.

Kære unge Hr. Bruno! Er det virkelig Dem, der er udset til at være min Modstander i sidste Instans? Det baade glæder og bedrøver mig.

Jeg kan godt lide Dem, ja jeg gennemstrømmes endogsaa af en egen Varme, naar jeg genkalder mig Deres Patricierskikkelse og Ansigtstræk.

Hvis jeg havde stødt paa Dem under hvilke som helst andre Forhold, var De sikkert blevet min Ven.

Nu er De min Fjende paa Liv og Død, Holger Bruno!

Raat, og uden at ryste paa Haanden, bortelimer jeg alle Deres ydre Fordelagtigheder: Deres slanke Skikkelse, Deres spirituelle Ansigt, Deres silkebløde Haar.

Tilbage blir kun Deres Sjæl, Deres Hjerter, Holger Bruno!

Hvad indeholder det? Hvilke uhyre Riger ligger forsænket langt borte i Dem, hvilke mægtige, uopdyrkede Arealer skal engang blomstre frodigt frem for vore undrende Øjne og faa os til at tabe Vejret, hvilke bundne Rytmer i Deres Sjæl skal løses og henhøre os til skønnere og dybere Verdener? De besvarer kun mine Spørgsmaal med Deres kønne, lidt sardoniske Smil. Men op imod det sætter jeg mit eget Ansigt. Det er *gravalvorligt*, Holger Bruno. Fra nu af kender jeg intet Smil uden det som er analogt med Kampektasens Grimace. Fra nu af —

Hvor Aftenen dog er bedaarende. Etatsraadens Villa tegner sine tunge, borgerlige Konturer saa fast

imod den blaa, fortindrede Stjernenat, det sparsomme Løv risler ængsteligt og forborgent i Træerne, og et varmt, rødt Lys trænger ud fra Holger Brunos Værelse.

Staar han nu midt paa Gulvet med en af sine fint indbundne Bøger i Haanden? Ser hen for sig. Smiler. Og hvad hegner hans Smil i saa Fald over?

Aah!

Ude i Kalkbrænderihavnen ligger „Juliane“ og „Godthaab“ og „Zephyr“ og knager mod Bolværket i den maanelyse Nat.

Svære Trosser holder dem til Molen, deres Sejl er rullet op, og deres Skippere sover.

De smaa lokale Fyr blinker saa stiltfærdigt i den fredelige Nat, og naar Dagen gryer, slukkes de møjsommeligt, og først naar Tusmørket atter lister frem, tændes de igen.

Men jeg er den Viking, hvis Skibes Skippere aldrig sover, jeg er den Viking, hvis Skibes spraglede Raasejl altid er rede til at smælde ud imod Masten, jeg er den Viking, i hvis Hjerter Hundreder af Fyr flammer, Skyer driver, Bølgeslag slaar, og Taljer hviner.

*Jeg er den Viking, som fakker de farvede Briser,
maler dig fraadende Sange og hvide, skinnende Viser,
og som selv spænder Regnbuen ud!*

*Jeg er den Viking, som henrykt og ør af sit Tempo
maner Regnstøtter, Skystøtter, Lysstøtter op over Havet
og hæver, drivvaade af Saltvand, mod Solen
de Eventyrhaver, som dybt under Hverdagens Sø laa
begravet.*

*Jeg er den Viking, der ikke afbrænder Skove og opæder
Bønder og Byer,*

men som kun trænger frem som den gamle Sagas
Fornyer.

Jeg er den Viking, hvis Skuder læmper sig langt op ad
ukendte Floder,
og som borte i Fablernes Fryd glemmer Fader og Hjem-
stavn og Moder.

Jeg er den Viking, hvis Stridshest altid nervøst mod
Langløbet danser,
og hvis Mænd bærer flyvende Festbaand paa deres
lynende Lanser.

Jeg er den Viking, som sender sit Hjerte langt ud paa
den vestlige Kugle,
og som selv sidder skjult i den østliges Mulm som en
Ugle.

Jeg er den Viking, som klemte mellem hæmmende
Vægge,

spænder Afstanden ud og tænder den store Hjemve
i Nørrebros karrige Slavenat!

Stillehavet.

Og det er „Nippon Youson“ med den mønjerøde Bov.
Han lister over mangan undersøisk Trope-Skov . . .

Men skønt han fristes flittigt af hveranden Passager,
saa røber han dog aldrig, hvad hans Kobberplader ser. . .

Store „Nippon Youson“ er et rullende Palads.
Gentlemen paa første og Rak paa tredje Plads.

Sixty miles fra Frisco modtar vi pr. Telegram:
Ta og vent til jeg er kommet ud med „Uncle Sam“.

Det var Mr. Johnson. Den bekendte Milliardær,
Cunard Linjens mægtige Hovedaktionær.

Store „Nippon Youson“ slog straks Maskinen bak.
Men da Mr. Johnson kom, sa han sgu næppe Tak . . .

Samme Nat saa styrter der en farvet over Bord!
Store „Nippon Youson“ rør det bare ikke spor . . .

Straks sees i vort Køl vand Finnen af den hadske Haj . . .
Men store Nippon bakker ikke for en Stump Malaj!

Store Nippon kløver stærk og stum den bidske Sø.
Natten dufter sødeligt af Mælk og Hirsefrø . . .

Eller er det mon af løs, letsindig Trope-Tang,
som steg op fra Dybet til den store Gynge-Gang . . .

Men hvem er det, hvis Hjerte hamrer hedt i Angst
og Hast,
og som krampagtigt prøver paa at nagle Nippon fast?

Jeg mærker, hvor han spinder mig i sine Ønskers Baand —
Er det mon en strandet? En fortvivlet Robinson . . .

O, stir ej, Ven, mod Nippons køjelyse Skrog!
Hvor hæftigt du end haaber, forsvinder det jo dog . . .

Hyss —! Var det ikke, som der lød et graadkvalt
Kvindeskrig?

Og hvad var det, som flød forbi? En Pæl? En Haj?
Et Lig?

Aa, denne morildlumre Nat den tvinger mig i Knæ!
Da knager det saa mindeligt i Nippons Mastetræ:

Vel mødt, du blonde Dansker! Jeg tror sgu, at du tror,
at du nok er den eneste om Bord fra gamle Nord!

Vi har godt bemærket, du holdt til i Skibets Stavn.
Det gør jo gerne de, der har det med at føle Savn . . .

Never mind! Vi hilser dig, din gamle Kaskelot.
Vor Rod stod nær ved Tammerfors. Den kender
du vel godt?

Nu har vi slingret her i mange Aar, ja snart en Snes.
Vi slipper saamænd aldrig mere op til Krebsens Kreds . . .

Hvad tror du ej, vi gav for en Smule nordisk Regn
og for at kunne pege mod vor Barndoms Stjernetegn?

Men du maa ikke klage. Du kommer jo da hjem!
Thi ber de finske Master: Hils! — naar du kommer
frem . . .

Nørrebro.

I Aften har jeg oplevet noget meget mærkeligt: Jeg har været i Operaen med Inge og Hr. Bruno!

Det gik til paa den Maade, at jeg, da jeg ved Syvtiden kom slentrende gennem Lille Kongensgade, saa Hr. Bruno komme op fra en af Billetgrossererforretningerne og haste over mod Teatret. Jeg gav efter for min pludselige Trang, gik ned og erhvervede mig en Billet til Galleriet og befandt mig snart efter oppe under Taget i det flimrende og summende Teater. Gennem min lejede Kikkert holdt jeg skarpt Udkig med hvem, der gik ind nede i Parkettet, men de, jeg ventede, kom ikke . . .

Da slog det mig, at de naturligvis sad paa den Side, jeg ikke kunde overse, jeg ilede skyndsomt over paa den modsatte Side af Galleriet og rettede igen Kikkerten mod Gulvet. Og dér, yderst til venstre paa femte Række sad de to, jeg søgte: Inge i mat-hvid Silkekjole, nedringet og med opsat Haar, og ved hendes Side Hr. Bruno. Smoking. Som unge Mennesker af Bourgeoisiet forholdt de sig meget stilfærdige, men jeg kunde se, at der gik en egen dæmpet-oprømt Konversation imellem dem.

Straks efter slukkedes imidlertid Lyset. Kapelmesteren slog an, det store Teater summede i Ro, og Ouverturen begyndte.

Lige fra ganske lille har jeg reageret overfor Musik, under enhver Form, men *Ouverturen* har jeg altid elsket højest og netop her paa dens Plads: Foran det sænkede Tæppe, i det hede, kulisseduftende Teaterrum, hvor Folk hænger i Etagerne, som Pingviner paa Klipperne, med Arbejdsdagen bag sig og Festen foran, med barneglade Øjne, forventningsfulde og fortrøstningsfulde ind imod Eventyret.

Og som saa ofte før, kaster jeg min Sjæl ned i det Festbaal, som brænder foran Scenen, min Hverdag sprænges, jeg skrider bort gennem morgenlige og aftenlige Riger, der opstaar duvende Have af hvide Blomster, tilfældig og glad Ungdom danser i lange, brogede Kæder, som brydes og sluttes, brydes igen og gaar over i nye Rytmer, saa bæres jeg ind imod endnu skønnere og endnu mere formaalsløse Fester, en blond og stille Jubel, om hvis Aarsag jeg ikke spørger, belejrer mit Hjerte. O, Musik: Paa denne ulyksalige Aften er jeg mere i din Vold end nogensinde før; maaske er det, fordi den, jeg elsker, sidder dernede i Dybet og ombruses af de samme Toner og Klange, maaske er det, simpelthen, fordi jeg er meget sulten, men snarere er det vel, fordi det forekommer mig, at det er sidste Gang i mit Liv, jeg hører Musik . . .

Jeg kan ikke gøre for det, men denne Ouverture synes mig at blive spillet foran mit Livs sidste store Akt, det er saa sødt og saa smertefuldt, Taarerne styrter mig ned over Ansigtet, jeg har Trang til at falde paa Knæ og løfte mine Hænder mod Stjernerne, jeg vil synge ud alt, hvad jeg har levet, og alt hvad jeg har drømt at skulle leve, Rummet er ikke stort nok, for trangt, for trangt, jeg maa ud, skønt Folk

hysser, og Ouverturen griber efter min flygtende Sjæl, tordner mig ned til Helvede og fløjter mig op til Paradis. —

Jeg fortrød ikke, at jeg var gaaet fra den øvrige Forestilling. Mit Hjerte havde lukket sig over denne Ouverture, en dyb, afklaret Fred, som paa mærkelig Maade var i Kontakt med Lyden af de oplyste elektriske Sporvogne, som sang sig nattedæmpet hen over Kongens Nytorv, havde lejret sig i min Sjæl.

Jeg gik ned i Nyhavn og saa paa Skibene. Der laa de. Tunge og sorte og uflyttelige. Men deres Master og Mers tegnede sig saa fine og spinkle mod Himmelhavet, og Vandet klukkede saa fortroligt mod deres Sider.

Der laa de. Alle de Skibe, jeg aldrig skulde sejle med . . .

Men jeg følte ingen Vrede hverken mod dem eller mig selv. Hvad var det dog for en glad og god Ligegladhed, som havde overmandet mig?

Jeg hørte nogle drukne Søfolk skramle ud fra en tobakstaaget Beværtning. Deres Samtale. Deres Vittigheder! Hvor Virkeligheden er banal . . .

Jeg gaar ud ad Bredgade. Forbi Østbanen. Ud ad Østerbrogade. Rundt i Husene griner de oplyste, firkantede Ruder. Farvel, Farvel, alle I mine smaa Brødre og Søstre. Uden at jeg klart kan forstaa hvordan og hvorfor, føler jeg, at vore Veje snart skilles. Eller har de altid været det?

Jeg kommer til at mindes et lille Prosadigt, jeg engang kom for Skade at skrive og dedicere til

ASFALTENS FOLK

I Aften blander jeg mig undrende i Fortovenes
Vrimmel,

thi mit Hjerte banker ikke længer i Takt med eders,
o, Asfaltens blege Sønner og Døttre.

I Aften glider I forbi mig
som en flimrende, flimrende Film

og ganske forgæves strækker jeg mine Hænder
ud imod jer og ber jer standse og lytte til min Sang.
Men skønt min Stemme lyder saa sær ene og spinkel,
vedblir jeg alligevel at synge for jer.

Og jeg spør jer: Hvorfor har I dog dannet
denne store, paa Stedet vandrende Nomade?

Hvorfor har I bygget jeres Boliger saa vældige,
at de formener jer Udsynet til de frie Horisonter?
Og hvorfor tænder I hver Aften saa mange gule og
røde og grønne Lys,

at de skønne, stille Stjerner glider ud af jeres Bevidsthed?
Til daglig ser I ingen Trær og ingen Jord og ingen
Vandløb,

om Søndagen drager I ud paa Landet for at indhente
det forsømte,

men eders Hjerter formaar ikke at svinge ud af
Fortovenes febrilske Tempo og ved Aftenstid svirrer
I atter tilbage mod eders store Sten-Lejrs smaa Lys.
Mange af jer har aldrig fulgt Solkuglens rolige Bane

en hel rund livsalig Dag,

mange af jer véd ikke, at Stjernebillederne veksler
lydløst over jer hver evige Nat, og kun de færreste
af jer kender Sødmen ved at sove ind i et ganske
lydforladt Mørke.

Forgæves spør jeg igen,
hvorfor I klumper jer sammen i smaa, trange Rum,

underjordiske Tog, overjordiske Sporvogne og op-
hedede Forsamlingslokaler, og hvorfor I nedlader jer
til at drikke den blege, brugte Luft?

Og forgæves spør jeg jer, om denne idelige Løben
frem og tilbage mellem ganske smaa og indtil
Væmmelse velkendte Afstande ikke forplumrer og
afstumper eders Følelser overfor de lange Linjer,
saaledes at *Døden* engang kommer til jer som en
frygtelig Overraskelse i Stedet for som en naturlig
og harmonisk Forløsning?

Maaske har de allerfleste af jer allerede tænkt over
disse Ting, maaske spiller Aviserne, Biografteatrene
og Automobilerne i Virkeligheden ikke nogen Rolle
for jer,
men hvis det er Tilfældet, saa er I i Sandhed for-
bandet rutinerede i at hykle Interesse for alle disse
smaa Ting!

Selv har jeg indtil for ganske nylig været med i det
altsammen,
men i Aften føler jeg mig lykkelig hævet over enhver
beskæmmende Rutine

Klokken ti er jeg tilbage ved Teatret igen. Jeg
undersøger om Departementchefens „Teatervogn“ er
imellem de ventende Køretøjer?

Joh . . .

Og vist er den *pragtfuld*.

Jeg tar Opstilling i Bygningens dybe Skygge,
ganske tæt ved Sideudgangen ud mod „Magasin“,
der hvor Vognene skal køre op.

Straks efter begynder Folk at komme, Vognene
blir raabt til og sætter sig i Bevægelse henimod
Trappen, indlader deres Herskaber og ruller bort.

Endelig blir ogsaa Departementchefens Vogn raabt an. Den unge Bruno er kommet frem paa Trappen. Han bær høj Hat! Et Øjeblik efter kommer ogsaa Inge til Syne, indhyllet i en dyb mørkeblaa Fløjelskaabe. Hun staar et Sekund ved Siden af Bruno paa næstøverste Trappetrin. Jeg kan mærke den søde, pigelige Duft, der ombølger hende. *Jeg kan næsten mærke Varmen fra hendes Hænder*, som hun staar der og ifører sig sine Handsker!

Saa duver Vognen frem. En Mand lukker Døren op. Inge stiger ind, saa Bruno. Døren smældes i. Good-bye.

Good-bye . . .

Pludselig flammer en afsindig Vrede op i mig, jeg styrter af Sted efter Bilens røde Baglanterne for at gøre Gud ved hvad, men Vognen har stærk Fart oppe, drejer ind i St. Kongensgade, forsvinder . . .

Folk glør efter mig, som jeg staar der midt paa Torvet, fortabt og forvildet, men jeg gir Helvede i Folk, *nu* forstaar jeg, at det gælder! Det maa slaas fast, om Inge elsker mig eller Bruno, jeg vil straks skrive til hende, liste ind paa hende med mine Farver og min Poesi, male hende ør og henrykt; hvad gør det, at det altsammen er Bedrag, naar det blot kan betage, begejstre og henrykke hende og mane hende ind imod mit Hjerte.

I Nat flammer en Ild i min Sjæl, og lykkes det ikke nu, lykkes det aldrig og saa —

Og saa?

„Grand Hotel“, Kalkutta.

Kæreste Inge!

Du blir sikkert forundret, naar du ser, at dette Brev oprindelig er afsendt fra Indiens Hovedstad, selv fatter jeg næppe, at jeg virkelig sidder her paa det store pragtfulde *Grand Hotel's* halvaabne Loggia, i hvidt Tropetøj, med en svirrende Punka bag mig og en lang kulsort Nat foran mig.

Og dog er det saaledes.

Udenfor, i Hotellets Park, gaar Viftepalmerne, fjernt ude summer den store Hindustad, drager sit hastige Aandedræt under den knugende Varmenat, det elegante Europa glider ustandseligt ind og ud over Loggiaen; men jeg har fundet mig en stille Krog, min flinke *boy* har bragt mig Whisky og Cigarer og i de Timer, der stunder til, vil jeg, paa Grundlag af mine løse Optegnelser forsøge at køre den store Film forbi dig, som begyndte at rulle Dagen efter at Oceanflyveren „Nippon Youson“'s Anker havde bidt i Bund paa Shanghais Yderred.

Det hele havde iøvrigt sin Oprindelse i Mr. Thopsons Fortvivlelse over Politiets Passivitet overfor hans Forestillinger angaaende den forsvundne Datter. Det indfødte Politi vilde overhovedet ikke ha med Sagen at gøre, skønt Mr. Thopson udsatte svimlende Ducører for enhver Oplysning, der kunde sætte os paa Spor efter Banditten Alonso og den unge Pige, og det engelske svarede med et lidet opmuntrende Skuldertræk, at Kina var ikke Europa, og at den unge

Pige, hvis hun virkelig var kommet til Landet, sikkert forlængst var blevet ført til en af de indre Provinser, *Jünnan* eller *Kjiansu* eller *Sjensi* eller maaske endogsaa helt ind i Thibet, man havde før hørt om saadan noget, men de, der først kom op bag Mekongs og Yangtsekiangs Kilder, spurgtes sjældent mere.

Selvfølgelig — naar Mr. Thopson saa bestemt fordrede det og udsatte saa store Ducører, skulde man gerne sætte Efterretningsvæsenet og det hemmelige Politi i Bevægelse, men som sagt, man kunde ligesaagodt med det samme la skinne igennem, at man ansaa det for at være baade Spild af Penge og af Arbejde.

Det var derfor ikke i en videre oprømt Stemning, at Mr. Thopson og jeg Dagen efter vor Ankomst besluttede at gaa ud og søge Glemsel i *Foochow-Road* i Stedet for at sidde og halvfryse i *Astor House's* Kæmpehall.

Vinteren var nemlig pludselig kommen ned over Shanghai, et tyndt men bidende koldt Lag Sne havde lagt sig over Byen, Stormen sang i Gaderne med Mindelse om Mongoliets iskolde Ørkener, Evropæerne formummede sig i Zobelpelse, de smaa Kinesere forsvandt i Lammeskinds-dito, og *Foochow Roads* Tusinder af kulørte Lamper gyngede og gyngede saa modstandsløst og ulykkeligt i den arrige Aften.

Vi var i „Det gule Pæretræs Teater“ og paa Thehus, men ingen Steder fandt Mr. Thopson den Adspredelse og Fred, han søgte, snarere syntes den asiatiske, sagte klagende Musik at øge hans Uro, hans Øjne flakkede fredløst rundt i Rummet, og han kunde ikke holde sine Hænder i Ro. Var det mon *Jünnan* og *Kjiansu* og *Sjensi*, som kaldte ham?

Hen paa Natten søgte vi ned i en af Shanghais talrige hemmelige Opiumshuler, her laa Glemslen for alle Sorger vel og ventede os, vi la os og antændte *Tschanduen* ved Hjælp af en lille Lampe og de lydløst opvartende Kinesere, som alle var klædt i dybblaa, skinnende Silke, sank ned i lavere Verdener. En sød og klingende Fryd holdt Indtog i mit Hjerte; jeg følte det samme, som naar jeg i gamle Dage vaagnede ganske tidligt derhjemme i Danmark, det var vel Søvnens, som havde slettet alle Sorger og Bekymringer, mit Hjerte skruede sig forventningsfuldt ud af Natten og jublede friskt og usaaret imod den nye Dag.

Men her holdt ogsaa Ligheden op, Billeder skød sig ind og la Beslag paa min Fantasi, jeg sejlede i Sampan og kørte i Rickshaw, ikke paa almindelig Maade, nej, jeg kørte mod en stor og tindrende Glæde, det gjaldt om at skynde sig, jeg piskede paa Kulien, langt borte var der en, som havde noget godt og vigtigt at sige mig, og pludselig er jeg der, og en Stemme taler til mig og sir: Alonso!

Ja, svarer jeg sagte, glad og hed af en Genkendsesglæde, jeg ikke forstaar, thi jeg husker i Øjeblikket ikke, hvor jeg kender den Stemme fra, men jeg ved, at den engang i fjerne Tider har frydet mit Hjerte.

Alonso! sir Stemmen igen, og nu kan jeg pludselig erindre, at den tilhører den stakkels Daisy Thopson, „Klippebjergenes Dronning“.

Tre Floder, fortsætter Daisy Thopson, og hendes Stemme lyder saa fjern og forunderlig som Pacifiktogenes Fløjt i Colorados kølige Morgener. Tre Floder søger fra Thibets Højsletter ud imod det grønne Ocean: Floden, hvis Navn er ligesom en Mands Elskovsnavn

til en Kvinde: *Hoangho*, Floden, hvis Navn er ligesom Klangen af smaa, klare kinesiske Klokker: *Yangtsekiang*, og Floden, hvis Navn er ligesom Suset af Bødlens skarpe Sværd: *Sikiang*.

Af dem skal du tage den midterste og den længste: *Yangtsekiang*, og inden Guldfasanen Morgenen efter i Morgen blafrer ned over Brahmaputradalen, skal du med Dampere „Suiwo“ ha passeret *Wusung* og Mingkejsereus murbeskyttede By *Chiang-ning-fu* d. e. *Nanking* paa det, at du tredje Dagen derefter kan øjne Lysene i de grønne Thehavers Stad *Hankau*.

Naar du staar paa Dækket af den hvide Dampere „Suiwo“, vil din Hjerne en Aften rammes af en underlig, urovækkende Lyd, monoton og ustandselig som Flodens Klukken imod Skibssiden: Det er Lyden af Kinas tohundrede Millioner, som gaar! Det er Lyden af Kina, som tripper, af den bløde og musestille Færdsel i *Tsjingkiang* og *Kinkiang* og *Tai ping*. Den Lyd skal du lukke ind i dit Hjerte, thi da vil det kun hamre for een Ting: Hurtigst muligt at komme til *Itsjang* og derfra med Djunke til *Suifu*. Der skal du leje Muldyr og ride nordvestpaa, mod Staden *Lhassa*.

Den store Tiger brøler, Aberne klynker, Alligatoren hoster, Skildpadden kravler, de smaa Guldfisk blinker, og Papegøjerne skriger. Nu vaagner Skovene . . .

Da Mr. Thopson og jeg den følgende Morgen var kommet op af Opiumshulen og traadte ud i Shanghais forsigtige Solskin, greb han mig i Armen og sa: Jeg har drømt —

Det har jeg ogsaa, Mr. Thopson, svarede jeg.

Jeg har drømt, fortsatte Mr. Thopson, uden at

æense min Bemærkning, og med stive Øjne. Jeg har drømt, at min lille, ulykkelige Daisy talte til mig.

Og nu fortalte han, helt borte i sin Oplevelse, hvad Miss Daisy havde paabudt ham.

Det stemte nøjagtig overens med det, hun havde sagt til mig . . .

Vi standsede op midt paa *Nanking Road* og stirrede paa hinanden.

Min ældste Datters Kraft var ikke af denne Verden, sa Mr. Thopson saa, stille. Saalænge hun levede, var hun altid i Kontakt med noget udenfor denne Klode, og nu da hun er død, flakker hendes barnlige og ukuelige Sjæl atter ned mod den Jord, som skøttede hende saa ilde . . .

Hvad enten der nu ligger noget bag den Drøm eller ikke, fortsatte Mr. Thopson, saa vil vi ufortøvet begive os i Retning af *Lhassa*. Blot synes jeg ikke, at vi skal ta den lange, omstændelige Flod-Rute. Vi maa hellere ta Jernbanen saa langt som muligt op imod Thibet og saa fortsætte videre paa Hesteryg. Hvad mener De?

Jeg mente Nej. Naar man endelig vilde følge et Drømme-Varsel, skulde man ogsaa ganske nøje følge de Veje, der var blevet En anvist. Meddeleren havde sikkert sin Hensigt dermed. Men desuden kunde vi jo passende konstatere, om der overhovedet var Tale om andet end en Hallucination, idet vi straks gav os til at undersøge, om der virkelig fandtes en hvid Floddamper ved Navn Suiwo.

Det gjorde der . . .

Den skulde oven i Købet afgaa i Løbet af ganske kort Tid, laa med Dampen oppe, der var altsaa ingen Tid at spille. I lynende Fart jog vi i Rickshaw

tilbage til *Astor House*, betalte og fik vor *Bagage* bragt ned paa *Floddamperen*.

Inden Middag var vi allerede et godt Stykke oppe ad Floden, men naturligvis ingenting i Forhold til den enorme *Distance*, vi havde foran os; *Yangtse-kiang* kom ydermere saa bøs og ondartet ned imod os, med smaa, bidske *Topsøer* og en isnende *Modvind* i sit Følge; jeg udlæ det for *Mr. Thopson* paa den Maade, at det var den *Betaling*, vi maatte bøde med til Tak for *Drømmen*, vi skulde lære *Taalmodighed*.

I dette blev jeg senere bestyrket, da vi en *Aftenstund* laa opankret foran *Hankau* for at ta Kul ind.

Mr. Thopson og jeg staar sammen paa *Agterdækket*, *Daglarmer* er døet hen, og i det blikstille *Vejr*, som pludselig var indtraadt, hører vi denne underlig monotone og ustandselige *Lyd*: Fødder som gaar og gaar og gaar, *Hankau* og *Tsjingkiang* og *Kinkiang* som tripper, *Kineserbyernes* næsten lydløse, *millionmyldrende Færdsel* i den bitre, sorte *Nat*.

Og begge gribes vi af en tung og kvælende *Uro*. Inde i denne filtskobløde *Listenat* er det jo, at frygtelige *Ting* gaar for sig. *Hvide Mænd*, som aldrig lærte at klage, faar deres *Hjerte* sat paa *Prøve* og føler det briste med et stumt og forundret *Udtryk* i *Øjnene*, og *hvide Kvinder*, som ikke fødtes til at nyde en saa stor *Grusomhed*, som den *Asiaten* kan udvise, græder sig utrøstelige ned i *Jorden* . . .

Ja! Fra nu af hamrer vore *Hjarter* i *Sandhed* kun for den ene *Ting*: At naa *Suifu* og — Ja, hvad saa?

Det kan ingen sige os, endnu maa vi stadig lege med det brændende Ord: *Taalmodighed*.

Selv jeg, der jo dog paa en Maade kun er indirekte

interesseret i, at vi finder den lille Miss Molly, tænker ikke paa andet end at opspore hende og faa hende revet ud af den fordægtige, asiatiske Nat.

Endelig — endelig! — det kan ikke siges *befriet* nok, naar vi Suifu, faar under store Sprogvanskeligheder anskaffet os Heste og Muldyr og passende Udrustning til den forestaaende Ekspedition, søger forgæves at hverve en Fører og begir os, orienteret saa godt som muligt efter vore Kort og Kompas, under de indfødtes forstenede Maaben, paa Vej op mod den thibetanske Højslette.

Men Landskabet modtar os med alle Tegn paa Fjendskab, en tør, isnende Stormvind styrter ned imod os fra Fastlandet, Pasovergangene er vanskelige at opspore, og Dyrene næsten ikke til at drive fremad i det onde Vejr.

En dyb Forstemthed for ikke at sige Fortvivlelse sænker sig over os, og henimod Aften glider den gamle Mr. Thopson af Hesten, kan ikke mere, han naar aldrig frem, mener han, det var jo ogsaa taabeligt at kaste sig paa maa og faa ind i Centralasien, vi fandt saamænd aldrig lille Miss Molly alligevel, Gud bedre det . . .

Men mens jeg er ved at hjælpe ham paa Benene igen, kommer jeg til at se op og dér: Højt oppe paa en Bjergbræmme, som en kulsort Silhuét imod den kolde, gule Aftenhimmel, holder en ung Kvinde til Hest!

Urokkeligt stille holder hun, med det vældige Haar flyvende for Vinden, og betragter vort lille Optog.

Daisy! skriger pludselig Mr. Thopson, der nu ogsaa har faaet Øje paa den unge Kvinde.

Og Daisy hæver den højre Arm, en Fakkell sprin-

ger ud i hendes Haand og lyser vidt om i det faldende Tusmørke, og saaledes blir hun holdende, til vi naar op til hende.

Daisy! stønner Mr. Thopson og sporer sin Hest for at komme helt hen til hende; men da viger hun bort som en Skygge og kommer først til Syne igen flere Hestelængder foran ham. Dette gentar sig et Par Gange, og endelig indser Mr. Thopson, at det er forgæves at prøve paa at komme hende nær, og syg i Blikket som en Hund rider han sagtmødt et godt Stykke bag ved den unge Kvinde. Men Miss Daisy bekymrer sig tilsyneladende hverken om ham eller om mig, hun rider bare der paa Førerpladsen, rank og sort med Faklen højt hævet; Ilden og Røgen (o, hvor forunderligt!) flyver nu ind imod Fastlandet, samme Vej som alle Hestenes Haler, samme Vej som hendes bølgende Haar, Stormen har pludselig vendt sig, vi formelig *fyger* op imod Thibet.

Dage og Nætter rider vi uden at standse og uden at trættes. Naar Morgenens gryr, slukkes Miss Daisys Fakkelt, naar Natten falder, tændes den igen, og bestandig *synger* hun for os med sin vandklare Stemme.

Efter at jeg har hørt paa hende en Tid lang, synes jeg at kunne spore en vis Plan i hendes Sang.

Det er, som om hun efterhaanden faar fjerne Egne og Landskaber til at sætte sig i Bevægelse og komme os villigt i Møde, imens hun synger, passerer det halve Asien os, de store Afstande kommer ind, Distancerne ophæves . . .

Jeg kan naturligvis ikke huske alle Miss Daisys paa en Gang pompøse og barnlige Billeder, men indenfor en snævrere Ramme har jeg forsøgt at gengive Grundtonen i hendes

KARAVANESANG

*Kom, kom, Altai,
flyv ind imod mit Hjerte,
kom, kom, o fjerne
fattige Samojeder!
Bag det blaa Himálaja
gemmer jeg til eder
fede, blanke Yakokøer
og fine Kashmirgeder . . .*

*Kom, kom, Tiensjan,
flyv ind mod mine Bryster,
kom, kom, Krigerfolk,
Sojoter, Koibaler!
Bag det blaa Himálaja
findes skønne Rustninger,
Khrise, og Skindsandaler
af Krokodillehaler . . .*

*Kom, kom, Kvenlun,
flyv ind mod mine Skuldre,
kom, kom, forgræmmede
og navnløse Nomader!
Bag det blaa Himálaja
skal jeg vise jer det Sted,
hvor Næsehornet bader,
og Vadefuglen vader . . .*

*Kom, kom, Thibets Søer,
flyv ind mod mine Øjne,
kom, kom, Karakalpak
fra Karakorums Kanter!*

Bag det blaa Himálaja
skal dine Drengbørn faa Lov
at se den sorte Panter
og Indiens Elefanter . . .

Kom, kom, Tarimdal,
flyv ind mod mine Læber,
kom, kom, Bondemand
som Vest for Amu pløjer!
Bag det blaa Himálaja
er Livet røde Løjer,
Betelnødder, Palmevin
og grønne Papegøjer . . .

Kom, kom, Tarimflod,
flyv ind imod min Midje,
kom, kom, Irtisj,
som gammel Altaianer!
Bag det blaa Himálaja
skraaner Landet rigt og godt.
I ændrer, ak, ej Baner
for Indiens Sølvfasaner . . .

Kom, kom, Ukraine,
mod mine hule Hænder
kom, kom, lille Far,
med Hvedens gule Riger!
Bag det blaa Himálaja
skal dine stille Piger
gyse under Brølet
af Junglens gule Tiger . . .

Kom, kom, Skovfolk,
hinsides Volgas Viser,
kom, kom, Lapper,
og fjerne Syd-Kareler!
Bag det blaa Himálaja
Land og Dyr vi deler.
Nogle skal ha Bøffelkvæg
og andre faar Kameler . . .

Kom, kom, Balkasj-Sø,
flyv ind mod mine Lænder,
kom, kom, Kirgiserknægt,
hvis Kinder sneblødt duner!
Bag det blaa Himálaja,
som imod Storme luner
bæres Hindukvindens Sang
af blide, blaa Monsuner . . .

Kom, kom, Turkestan,
hinsides Pamirpasset,
kom, kom, Samarkands,
Tasjkents og Kokans Egne!
Bag det blaa Himálaja
man frygter aldrig Tørken,
men siger alle Vegne:
I Indien kan det regne . . .

Kom, kom, Iranier,
bagved den stride Indus,
kom, kom, Perser,
Afghaner og Araber!

*Bag det blaa Himálaja
i de store Teaktræer
Kvælerslangen gaber
mod de frygtgraa Aber . . .*

*Kom, alle Folkeslag
hinsides alle Vandskel,
kom alle bitre Mænd,
som fjernt i Mørket fryser!
Bag det blaa Himálaja
ligger det, I længes mod:
Druer, Kvinder, Korn og Kvæg,
lysende og lyser —!*

Nu er jeg saa træt, saa træt —

*Asiens Lande holder jeg
højt paa mine Hænder.
Løft da, hvis I elsker mig,
Byrden af mig, Venner!
Asiens Floder, føler jeg,
brister i min Stemme.
Nu er jeg saa træt, saa træt,
og saa er vi vel fremme . . .*

Imens Miss Daisy har sunget den sidste Strofe, er hendes Stemme blevet svagere og fjernere, og baade hun og hendes Hests Konturer er blevet saa underlig uklare, og da Lyden af det sidste Ord dør hen, er hun forsvundet.

Stilhed.

Og med eet føler vi, at vore Stemmer er tunge som Sten, vore Øjne svier, og baade Dyrene og vi

er ved at segne under Følgen af de foregaaende Døgn
uafbrudte Aarvaagenhed.

Da lyder der pludselig forude, et Sted inde i
Morgentaagen en underlig stille og utrøstelig Graad . . .
Der var ingen Tvivl! Det var den samme barnefor-
tvivlede Graad, som jeg hørte nede i Bowery hin
skæbnsvangre Aften før min Afrejse til Omaha, og
det var den samme uendelig sørgmodige Maade, hvor-
paa Miss Daisy græd mod Rocky Mountains udel-
tagende Maane, inden hun gled ind paa de evige
Jagtgrunde!

Sekunderne eksploderer i en Række voldsomme
Optrin: Mr. Thopson af hvem Trætheden med eet er
strøget, springer af Hesten, styrter frem imod Lyden
og forsvinder faa Skridt fremme ned i en Slags Jord-
hule, hvis Indgang stod aaben. Jeg følger efter, idet
jeg lar Dyrene skøtte sig selv og blot sørger for at
holde min Browning klar. Det havde ikke været nød-
vendigt . . .

Thi nede i den daarligt oplyste Jordhule fandt jeg
Mr. Thopson i Færd med egenhændig at smadre Hove-
det med sin Pistolkolbe paa den gamle Mongol, som
aabenbart havde henligget i sorgløs Søvn, da han op-
skræmtes af Mr. Thopsons Indstormen. I Baggrunden
af Hytten sad den unge Miss Molly, hvis Graad
pludselig var stilnet, og stirrede maalløs paa os. Hen-
des store rige Haar flød hende ned over Skuldrene,
hendes fuldkommen forstyrrede Ansigtstudtryk lod be-
frygte, at ogsaa hendes Sjæl svævede i Afsindighedens
lyseblaa Planer . . .

Men det Frydeskrig hvormed hun et Øjeblik efter
styrtede sig om Halsen paa sin Fader, udsleltede min
Tvivl, lykkeligvis var hun ved sin Forstands fulde Brug.

Da Mr. Thopson var for bevæget og næsten en Besvimelse nær, tog jeg resolut den unge Pige i mine Arme, bar hende op af Hulen og la hende først forsigtigt ned bag et Par store Klippestykker nogle Meter borte.

Derefter overlod jeg hende til hendes Faders Om-sorg, mens jeg saa hurtigt som muligt indfangede vore Heste og bragte dem til vor Standplads bag Klipperne. Endelig foretog jeg et hastigt Gennemsyn af Jordhulen, men udover et Par thibetanske Guld- og Sølvbægre fandt jeg intet af Værdi. Jeg stak dem til mig, sparkede Liget af den gamle Mongol ind bag Døren og søgte saa tilbage til de andre.

Miss Molly var i fuld Gang med at gi sin Fader hastig Oversigt over Situationen, af og til afbrudt af Graad, naar hun mindedes de Lidelser, hun havde gennemgaaet. I al Korthed gik det ud paa, at hun var blevet bortført af den bemeldte Slyngel Alonso, som under en sleben Maske skjulte en pervers Eventyrer. Under Trudslar om alle Helvedes Pinsler havde hun maattet følge ham tværs over Amerika og Stillehavet, men først her dybt inde i Asien havde han aabenbaret hende sin Sjæls Afgrunde, da han tvang hende til at leve i Ægteskab med baade sig selv og sin Broder. De havde, saa vidt hun forstod, i deres ganske unge Aar opholdt sig i disse Egne og havde her faaet Tilbøjelighed for Thibetanernes Form for Ægteskab, *Polyandri*. Men det var ikke nok med det, der var ikke Ende paa alle de Forsmædelser, man havde budt hende. De to Brødre var efterhaanden blevet udstyret med en rent Timurlenksk Trang til Grusomhed, men det kunde hun ikke fortælle om nu, i en fremmed Mands Selskab (min Stilling, hendes

Søsters Død og vor sælsomme Rejse blev først senere klargjort hende) og desuden kunde vi hvert Øjeblik vente de to Brødre tilbage, de var redet til Staten Lhasa efter Levnedsmidler, og den gamle Mongol, som vi havde dræbt, og som af sit ganske iskolde Hjerte havde tilskyndet de to Banditter til at behandle hende fuldkommen umenneskeligt, havde ymtet noget om, at han ventede sine Herrer tilbage netop den Morgen.

Efter en halv Times Forløb saa vi dem ogsaa komme ridende paa den nu taagefri Slette. Jeg gjorde mig en kold Fornøjelse af at efterse mit Revolvermagasin, og da de var kommet indenfor passende Skudvidde, sendte jeg den ene en anseelig Ladning Bly.

Han gav et kort Hop i Sadlen og faldt saa brat ned til den ene Side, hans forvildede Hest slæbte ham endnu et Stykke Vej ved Stigbøjlerne, saa faldt han endelig helt af og blev liggende. Død. Hesten jog befriet af Sted med Proviantoppakning og det hele og kom ikke mere til Syne.

Da den anden Laban hørte Skuddene, kastede han øjeblikkelig sin Hest omkring og for af Sted i modsat Retning, men min Ammunition bed sig ind i hans Nakkehvirvel, han slog krampagtig begge Armene om Hestens Hals, og af Sted skød den med den dræbte Mand, vi saa ham aldrig mere . . .

Miss Molly ønskede ikke at se det nedlagte Vildt, men Mr. Thopson rejste sig med en saa hadefuld Mine, som jeg aldrig har troet, han dækkede over, gik tungt og beslutsomt hen til den døde Mand, der laa med Armene udstrakt, og knuste hans smukke spanske Fjæs med sin Støvlehæl. Jeg spurgte Mr.

Thopson, om han ikke syntes, vi skulde begrave Fyren, men Mr. Thopson rystede paa Hovedet og saa i Vejret? Jo, Aadselgribbene hang allerede deroppe, der var ingen Grund til at gøre sig Ulejlighed. Og hvad den gamle Mongol angik, naaja, der var vel nok en eller anden Sjakal, som saa ind til ham, saa han kom sikkert derhen, hvor han skulde . . .

Inden Aften var vi naaet ned bag Kanchanjangbjergene, hvor det i en beboet Dal, dels ved Gestikulationen og dels ved de faa mongolske Brokker Miss Molly havde lært, lykkedes os at hverve en Fører, som var villig til over Sikkimpasset at føre os ned mod mere civiliserede Egne.

Jeg vil ikke komme nærmere ind paa alle de Rejsevanskeligheder, vi havde, inden Bjergene endelig aabnede sig for os ud mod Gangesdalen. Ej heller vil jeg andet end blot nævne, at Miss Molly's og Mr. Thopsons Glæde ved atter at være forenede var saare stor. Dog la Sorgen over Miss Daisys Død naturligvis en Dæmper paa dem. Miss Molly græd nok engang imellem paa Turen, men nu var den ulveagtige Biklang borte, hendes Graad var saa stille og forløst som Yangtsekiangs smaa, springende Kilder.

Hvad jeg vil komme lidt ind paa, er Navnet paa en Sø, Jamdok-tso, som Miss Molly jævnlig nævnte undervejs, den laa en halv Dagsrejse nord for det Sted, hvor hun havde været holdt fangen, og efter de to Banditters Udsagn skulde store Rigdomme, som kunde føres helt tilbage til Tamerlans Tid, være skjult paa dens Bund.

Jamdok-tso . . .

Det dryppede en sød og fjern Længsel efter *Tsad-Søen* i det Land Afrika i mit Hjerte.

Naar jeg engang har hævet alle de Sange, som ligger forsænket langs de lange Karavanveje: Bengasi—Kuka, Tafielt—Timbuktu, Loanda—Kimbundu, Sansibar—Bagamoyo og videre til Mussumba i Kongobassinet, naar jeg engang har mættet mine Øine med Synet af de store Elfenbenskaravaner fra Tabora, naar jeg engang selv paa balstyrige Dromedarer er draget forbi Sortebjergene og Snebjergene og Maanebjergene, over Kaleharis graagrønne Savanner og de hede Sump-sletter omkring Ngamisøen, naar jeg engang har skuet Ovamba-Land og Nama-Land og Damara-Land og har besøgt Udjidji, naar engang Kilimandsjaros Vulkankegle ovenover Bræ-Isen ikke længer kan faa mig til at føle mig som en lille Termit, og det ikke mere forfærder mig at se den gule Tsetseflue i Arbejde med at sende Bantu-Negrene hinsides alle Bjerge, naar jeg engang kaster Vrag paa at drikke Kafferfolkets berusende „Tialwa“, og jeg ikke længer finder deres runde *crawls* smukke, naar engang Kongoskovenes smaa Dværgfolk ikke længer kan befolke mine Drømme, naar engang Navne som *Usambara* og *Usagara* ikke lister en uendelig dyb Sørgmodighed ind over mit Hjerte og tvinger Taarerne frem i mine Øjne, naar engang Guineas Gorilla ikke længer kan gøre min Søvn urolig, og Guineas bløde Chimpanser ikke kan faa mig til at smile før Dagens første Maaltid, naar engang Kystnavne som *Peberkysten*, *Elfenbenskysten*, *Slavekysten* og *Guldkysten* ikke længer kan gøre mig til en gal Dreng, naar engang Bahr el Abiad, den hvide Nil, og Bahr el Asrak, den blaa Nil, ikke løber mig lige ind i Sjælen, naar jeg engang ikke finder det morsomt, at Abbessinieren bruger Saltstænger som Penge, og at Vestsudaneseren kan købe sig nye Majs-

marker for den lille blanke Kaurimusling, naar jeg engang ikke mere gyser ved at høre Saharas Døds-vind, Samunen, nævne, naar jeg engang finder Trænavne som Baobabtræet og Kolannødtræet farveløse, naar jeg engang ikke mere kan høre Halfagræsset suse fordægtigt, mens det skjuler den plettede Leopard, der glider som en lydløs og snarraadig Haj i de giftiggrønne Have, naar engang hele den hemmelighedsfulde Trope-Fauna, som jeg har været forelsket i fra Dreng, er ved at glide fra mig, naar engang min Ungdoms og Manddoms balstyrige Dromedarer knækker mødige over i Haserne, og deres Hvilepuder søger mod Sandet, da vil jeg sætte mig stille ved Tsad-Søen under *Den rejsendes Træ*, Pisangen, og naar Aftenen lister violet ind over Midt-Sudans Durramarker, vil jeg synge Afrikas og Alverdens Karavaner til Hvile i mit Hjerte . . .

*Langt borte ligger Danmark.
De grønne, enfoldige Marker.
De stille, hvide Gaarde.*

*En Vogn rumler paa fjerne Veje.
En lille Stationsklokke klemter.
Tørverøgen stiger imod Himlen.*

Langt borte ligger Danmark . . .

(Telegram)

Villa „Iris“.

Stands Brevene. Forlovelse deklareret Søndag.
Holger Bruno. Altid gode Kammerater.

Inge.

Da jeg en Gang i Nat stod fornaglet uden for Villa „Iris“, var der et Par Minutter, hvor jeg følte alle mit Livs Trosser og Traade saa spændte, at jeg lukkede Øjnene og tænkte: Nu springer de!

Nu kaster jeg den kolossale Byrde, som jeg efterhaanden umærkeligt har faaet læsset paa Skuldrene, nu sparker jeg alle Hensyn, alle Hindringer og alle Tider og Afstande til Side og styrter ind for min Dronnings Ansigt!

Det skete ikke.

I sidste Øjeblik var der noget langt borte i mit Hjertes Skove, som kaldte mig tilbage . . .

Da jeg en Gang tidligt i Morges stod fornaglet udenfor Holger Brunos Hjem i Ryvangen, var der et Par Minutter, hvor jeg med en underlig svimmel Fornemmelse stod og prøvede Æggen paa min Tollekniv, mens det fjernt ude fløj forbi mig, om mon ikke *Fængslet* rummede Glemsel for *alt* . . .

I et kort Spand af Sekunder stod jeg lige paa Nippet til at styrte mig ind i de blodrøde Taager!

Det skete ikke.

I sidste Øjeblik var der noget langt borte i mit Hjertes Skove, som jeg ikke kendte og ikke forstod, men som var stærkere end alt andet i mig, der holdt mig tilbage . . .

I Stedet for forblev jeg paa Stedet til den unge Hr. Bruno kom ud. Han blev staaende et Øjeblik oppe paa Trappen og drak Luften ind i et Par dybe Drag. Missede mod Solen, aandede Damp ud. Det var en smuk og kold Morgen.

Hr. Bruno gik langsomt og med Hatten i Haanden op ad Forhavens lille flisebelagte Gang, puffede Havelaagen op og fortsatte ud mod Hellerup.

Stadig med Hatten i Haanden. Og med et lykkeligt, fraværende Smil om Læberne.

Solskinnet faldt saa kærligt og læmpfældigt paa hans smukke, blonde Haar.

Jeg gik efter ham.

Hr. Bruno, sa jeg, da jeg var naaet op paa Siden af ham.

Han standsede. Løftede Øjenbrynene.

Hr. Bruno, De er en fin og god ung Mand.

Jamen, jeg forstaar ikke — sa han.

Det er Deres Lykke, svarede jeg. Vil De række mig Deres Haand?

Han gjorde det, mens et elskværdigt Smil pibledede frem paa hans Ansigt.

Da jeg vendte mig og gik, følte jeg, han stod og saa efter mig med sit smukke, overraskede Smil . . .

Maatte han bevare det langt ind i den nye Dag!

Nu lægger jeg alle mine Kladder og Optegnelser og Breve ned i en stor Konvolut og udenpaa skriver jeg:

Frøken Inge Schäfer

Villa „Iris“

Charlottenlund.

Naar det er besørget, gaar jeg ned og melder mig til Tjeneste paa Motorskonnerten „Haabet“. Jeg er forhyret til at fare som Jungmand til Rio de Janeiro og videre . . .

Allerede i Eftermiddag passerer vi Helsingør.

Og saa er der vel endelig aabnet for mig ud imod den virkelige Verden!

I Novembernattens Ulykke-Mulm blev Motorskonnerten „Haabet“ af København oppe i Læsø-Renden oversejlet af den hjemgaaende Amerikabaad „Frederik VIII.“

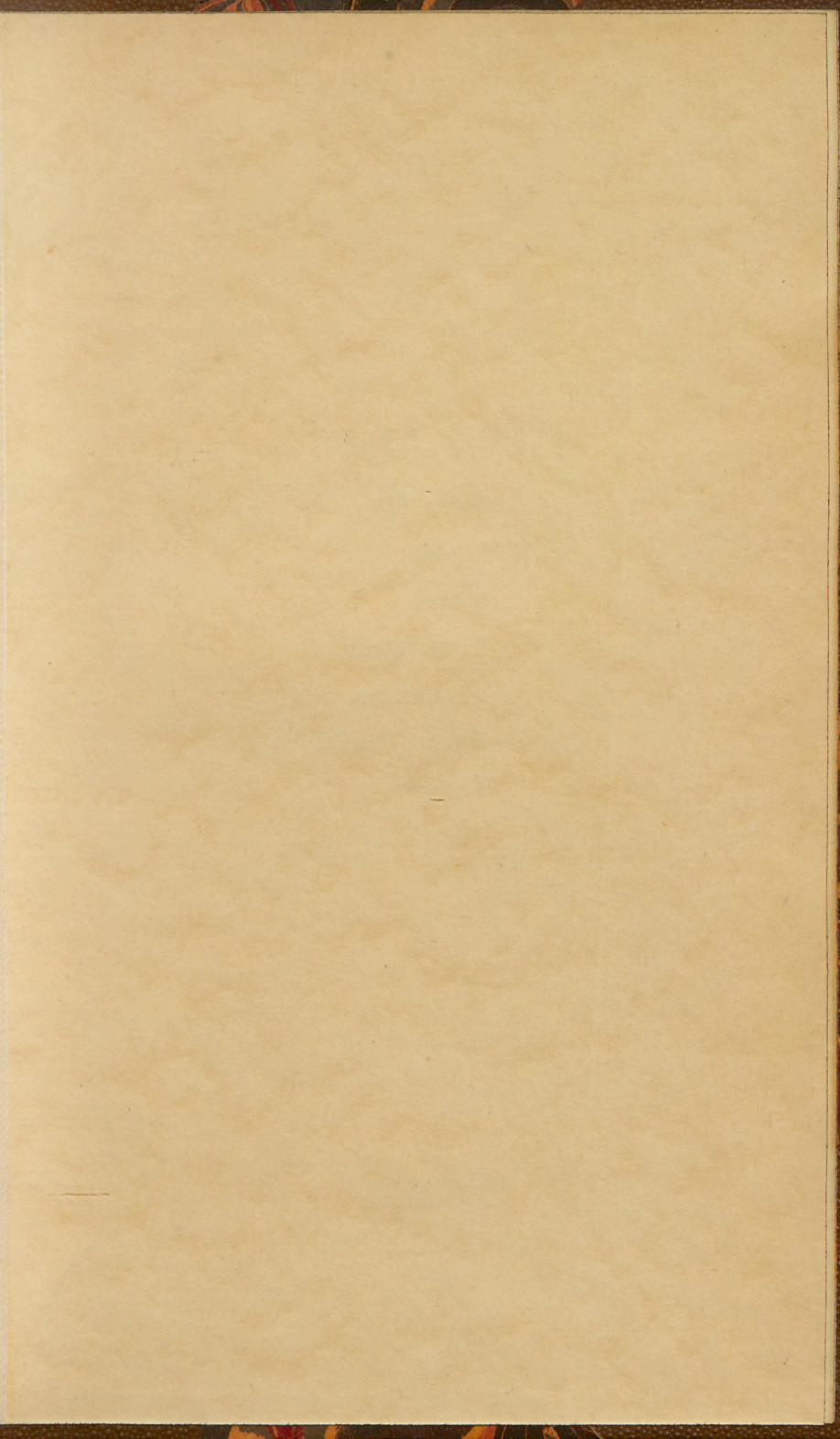
Størstedelen af Besætningen bjergedes og indbragtes til Læsø, men to Letmatroser og en Jungmand druknede og indbragtes som Lig.

Da ingen lod høre fra sig angaaende Jungmanden, blev han jordet paa den lokale Kirkegaard.

Der ligger han nu. Og der har han det vel godt. Havet synger jo for ham, og Fyrene strejfer og strejfer hans Grav i de blaa Nætter. Eller skulde han mon endnu føle Længsler?

Engang imellem hviler en Trækfugl paa hans Grav. Kanhænde han da betror den sine Længsler.

Og kanhænde Trækfuglen er en god Fugl, letter ham for dem og bær dem videre med sig.

Fredrik Nygaard:

Første Digte

Pejseild

Opbrud

Europaskitser

I Støbeskeen

Flag og Vimpler

Vikingen

